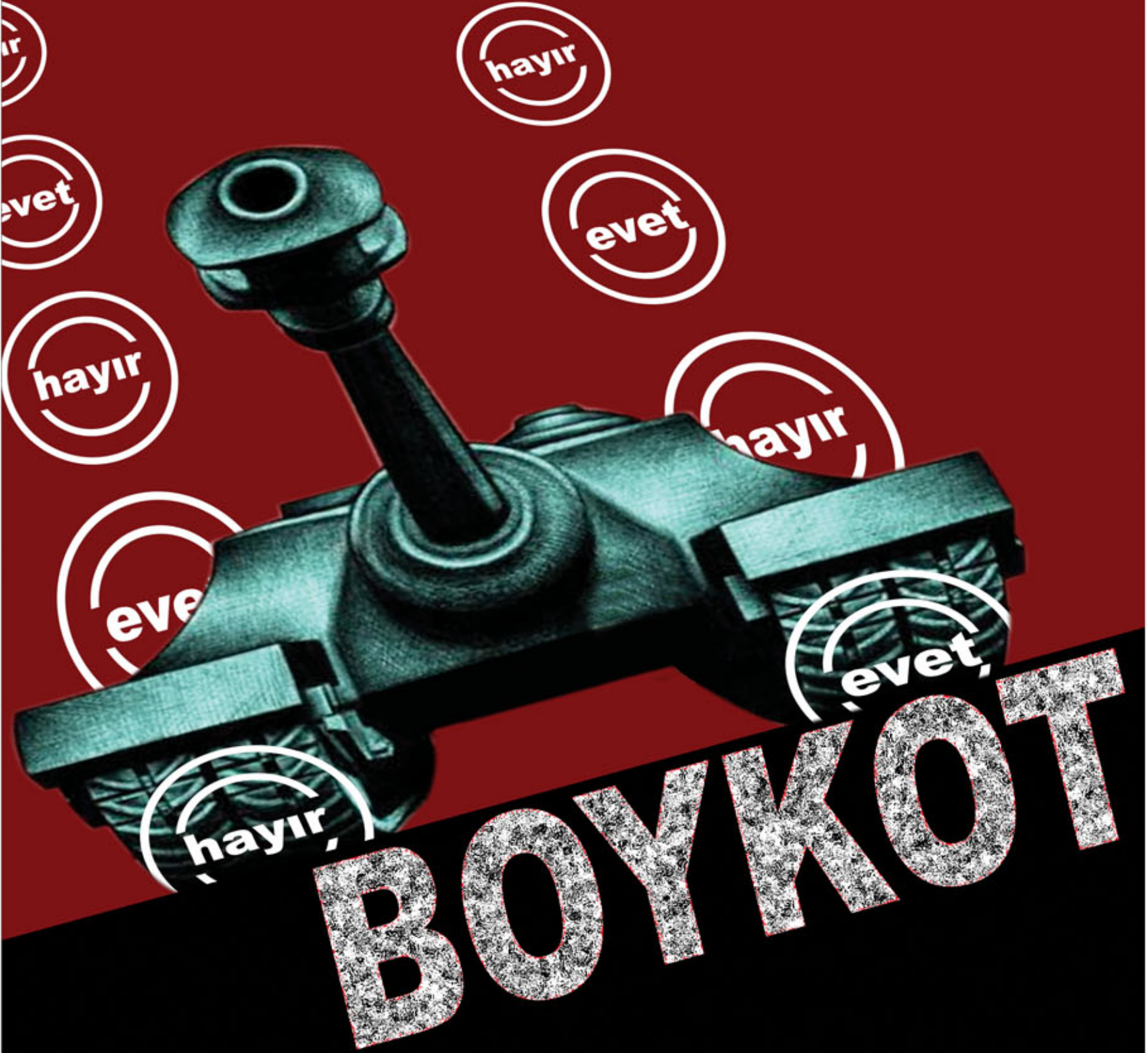

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Reformizmi
Her Nuktada
Açığa
Çıkarmak

• Demokratik
Anayasa
Aldatmacası

• Boykot
Çalışması

• UPS İşçileri
Saldırlara
Rağmen
Eylemde

• Ayışığı
Sanat
Merkezleri
7. Konferansı

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

UPS İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

ÇELMER - SAKKA METAL İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

REFORMİZMİ HER NOKTADA AÇIĞA ÇIKARMAK

Sosyal-reformistler, kendi gerçek durumlarına ve politik çizgilerine aykırı olarak devrim söylemini, son dönemlerde daha fazla kullanır oldular. Devrimci söylemleri bu denli öne çıkarmaları kitleleri aldatmaya yöneliktir. Bu aldatmacaları ortaya çıkarıp teşhir etmek, devrimci marksizmin önemli bir görevi olmuştur. Politikalarının reformist özü ve uzlaşmacı küçük burjuva doğaları bütün noktalarda açığa çıkarılmalıdır.

Sloganlarında, bildirilerinde, broşürlerinde ve yaptıkları çeşitli açıklamalarda “devrim” söylemini kullanmaktan geri kalmazken; günlük çalışmalarında, politik kampanyalarında ve kitleleri eğitirken başka bir anlayışı, devrim terimiyle tamamen karşıt ifadeler kullanıyorlar. Bu çelişkili durum, onların ikili yapısından ileri geliyor. Bir yandan proletarya ile birlikte davranma zorunluluğunu duymaları –ki bu, onları devrim söylemini kullanmaya itiyor- diğer yandan burjuvaziyle uzlaşma alanı içinde kalma istekleri –yani, “barış içerisinde bir arada yaşama”-. Sosyal-reformist bir çizgiye oturan bir hareket için devrim terimi yalnızca bir söylemdir; bir zihniyet, bir davranış biçimi, bir bakış açısı ve politik bir çizgi değildir. Devrim söylemi, özellikle devrimci mücadeleden güçlü bir şekilde etkilenen gençliği kendi denetiminde tutabilmek için ileri sürülmüş bir kandırma cadır. Bu, aynı zamanda her geçen gün devrimcileşen, devrime yönelen işçilerin ve emekçi kitlelerin aldatılmasına yöneliktir.

Reformistlerin sloganlarında kullandıkları devrim teriminin bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını gösterelim.

Bu küçük burjuva çevreler hem “devrim” söylemini ve hem de bununla tamamen zıt “barış içerisinde bir arada yaşama” politikasını yan yana getirebiliyorlar. Gerçek anlamda -tarihsel anlamda olduğu gibi politik anlamıyla da- devrim, toplumun bir kesiminin, kendi idaresini, zor araçları kullanılarak, toplumun diğer kesimine kabul ettirmesidir. Devrim teriminin marksist tanımı budur. Bir marksist bir yandan varolan toplumun birliğini havaya uçuracak devrimi savunup diğer yandan da bu düşün-

cesini boşa çıkaracak biçimde mevcut toplumun birliğini devam ettirmek anlamına gelen “barış içerisinde bir arada yaşamak” görüşünü savunabilir mi? Devrimci bir marksist böyle bir şey yapmaz. Marksizm, sosyalizme sınıf savaşımı yoluyla varılacağını söyler; sınıf işbirliği yoluyla değil. Marksizm, sınıf işbirliğini savunan anlayışları şiddetle mahkum eder.

Toplumun bir kesiminin, işçi sınıfının, toplumun diğer kesimine, sermaye sınıfına karşı zor araçlarını kullanarak savaşması iç savaştır. İç savaş marksist bir partinin programının temelidir. Programı iç savaş anlayışına dayanmayan bir parti ancak burjuvaziyle sınıf işbirliği yanlısı bir güç olabilir. Ayaklanma ve devrim iç savaştır. İç savaşın hedefi burjuva egemenliğini havaya uçurmaktır, emekçi sınıfı iktidara getirmektir. Reformist çevreler “barış içerisinde bir arada yaşama” ya da aynı anlama gelen “toplumsal barış” vb. politikasıyla aralarında uzlaşmaz karşıtlıklar olan sınıfların birlikte yaşamasını, sınıf barışını, faşist devletle, gerici güçlerle, kısacası tüm düzen güçleriyle bir “konsensüs” yapılmasını savunuyorlar. Daha doğrusu böyle bir düşünüş yapıyorlar. Gerçekte ise yaptıkları baskı ve sömürü düzeninin devam etmesi, burjuva egemenliğin sürmesi, emekçi kitlelerin sermayeye gerçek bağımlılığının ve köleliğinin devam etmesidir. Bu politika kısacası tepeden tırnağa tam bir burjuva uşaklığıdır.

Buradan kesin olarak anlaşılacağı gibi, sosyal-reformistler “devrim” söylemini kitleleri aldatmak için kullanıyorlar.

Bir kimse devrimci bir zihniyete sahip değilse, devrim terimini ne kadar kullanmaya kalksa da, izlediği bütün politikalarda tutarsızlığı ve ikiyüzlülüğü kendini açığa vurur. Sosyal-reformistlerin son dönemlerde başlattıkları “halkın hakları vardır” kampanyası, onların devrimci bir zihniyete sahip olmadıklarını yeterince gözler önüne seriyor.

Ezilen, sömürülen, köleleştirilen halkın, halkların hakları denilince, örneğin Kürt halkının haklarını ele alırsak, ayrılma hakkı ya da Türkiye halklarıyla eşit ve öz-

Burada esas soru şudur; emekçilerin ve ezilen halkların en yaşamsal sorunları iç savaş olmadan, zora dayalı bir devrim olmadan, emekçi halk iktidara gelmeden gerçekleştirebilir mi? Sosyal-reformizmin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için bu soruyu kesin olarak sormak gerekiyor. Reformist yasal sol partiler, halkların temel yaşamsal sorunlarını kapitalist düzende çözülebileceği yanılsamasını yaratıyorlar. Başka bir ifadeyle “kapitalizmi düzeltme” hayali görüyorlar. Ancak devrimin çözebileceği sorunlar yani kapitalizmin yıkılmasıyla emeğin iktidarının kurulmasıyla çözülebilecek sorunlar, bu düzenin çerçevesinde çözülemez.

gür koşullarda, gönüllü olarak birlikte yaşama hakkı anlaşılmalıdır. Öte yandan emekçi ve sömürülen “halkın hakları”ndan anlaşılması gereken en temel yaşamsal haklardır. Bunlar, ekonomik-toplumsal haklar, politik olarak örgütlenme, basın-yayın, toplantı hakkı vb. haklardır. Emekçilerin ekonomik haklarını, işçi sendikaları, demokratik meslek örgütleri ve çeşitli demokratik kitle örgütleri kitlelerin istekleri olarak ileri sürmektedir.

Burada esas soru şudur; emekçilerin ve ezilen halkların en yaşamsal sorunları iç savaş olmadan, zora dayalı bir devrim olmadan, emekçi halk iktidara gelmeden gerçekleşebilir mi? Sosyal-reformizmin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için bu soruyu kesin olarak sormak gerekiyor. Reformist yasal sol partiler, halkların temel yaşamsal sorunlarını kapitalist düzende çözülebileceği yanılsamasını yaratıyorlar. Başka bir ifadeyle “kapitalizmi düzeltme” hayali görüyorlar. Ancak devrimin çözülebileceği sorunlar yani kapitalizmin yıkılmasıyla emeğin iktidarının kurulmasıyla çözülebilecek sorunlar, bu düzenin çerçevesinde çözülemez.

Ama yalnızca emekçi halkın, halkların haklarını ilan etmek yetmiyor, onları gerçekleştirmek ve denetlemek gerekiyor. İktidar gücü olmadan, iktidar halkın eline geçmeden bu denetleme işi yapılabilir mi? Halkın haklarını gerçekleştirme ve denetleme olanağını bize yalnızca bir devrim verebilir. İşte tam da devrimin bir terim, bir perspektif olmaktan çıkarılıp, canlı, güncel bir hareket haline gelmesiyle gerçekleştirileceği bir sırada, tam da bu hakları gerçek yapmak gerektiği sırada, küçük burjuva reformist hareketler burada devrime sırt çevirirler.

Bu durumda sormak gerekiyor, devrim, günün bir görevi olarak halkın, halkların haklarını gerçekleştirmek için değilse, o zaman devrim terimine neden başvuruluyor? Buradan da açıkça anlaşılıyor ki, onlar bu terimi, kitleleri oyalamak, aldatmak ve dolandırmak için kullanıyorlar.

Bir kimse devrimci olmadığı halde neden devrimci görünmek ister? Küçük burjuva dönekler söz konusu oldu mu, bunun yanıtı içinde bulunduğumuz koşullarda aranmalıdır. Öylesine günler yaşıyoruz ki, en geride kalan bir insan bile eyleme geçen kitlelerin en önüne geçebiliyor. Halklar hızla devrimciye dönüşüyor, devrime yöneliyorlar. Dün daha az ve kararlı insan eylemlere gi-

derken bugün insanlar büyük yığınlar halinde devrimci eylemlere katılıyorlar. Artık sık sık görülen yalnızca bir grup devrimcinin eylemleri değil, geniş kitlelerin eylemleridir; devrimci kitle eylemleridir. Devrimci yükseliş çok belirgindir, açık ve elle tutulurdur. Büyük halk kitleleri bütün ciddiyetiyle devrimci savaşa katılırken, bu durumda reformist olan, uzlaşmacı olan, ılımlı olan bir politik hareket kendisini devrimci kitlelere kabul ettirebilir mi? Kitlelerin devrimciye dönüşmesi devrimci tarzda savaştığı koşullarda, reformist hareketler bile devrimciymiş gibi görünmek zorunda kalıyorlar. Reformistlerin, oportünistlerin devrimci görünmesinin, sık sık “devrim” terimini kullanmalarının nedeni budur.

Halk kitleleri devrimci olanı önemsiyor. Kendilerini ezen, sömüren, köleleştiren, kapitalist sistemin üstesinden yalnızca devrimci olanla gelinebileceğinin bilincindedir. Açlık, şiddet ve vahşet altında geçen günlerin ancak devrimci olanla sona ereceğini biliyorlar. Yepyeni bir geleceğin devrimle başlayacağını da. Kendi yaşamsal sorunlarını çözmek için devrimci olanın yanında, saflarında yer alıyorlar. Küçük burjuva uzlaşmacı akımlar, sosyal-reformistler ve oportünistler de bu durumdan yararlanmak istiyor. Kitlelerin devrimci duygu ve düşüncelerini sömürüyorlar. Devrimci kitlelerin onların gerçek durumlarını kavramaları zaman alıyor. Biz bu süreci hızlandırmalıyız. Her konuda olduğu gibi bu konuda da gerçekleri ortaya koymak biz Leninistlerin görevidir.

Reformizme karşı uzlaşmaz bir mücadele vermek devrimin zaferi için zorunludur. Çünkü reformist hareket tüm devrimci laflarına karşılık gerçekte burjuvaziyle uzlaşma içinde hareket ediyor. İstemleri sistemin sınırlarını aşmaz. Eğer bu sınırlar aşılmazsa kitleleri bekleyen her defasında yenilgi olacaktır. Bu nedenle kitleleri reformizmin etkisinden kurtarmak devrimin başarıya ulaşmasının bir koşuludur.

C.DAĞLI

Düzeltilme ve Özür

30 Haziran - 14 Temmuz 2010 tarihli 166. sayımızda, "Kırda Yükselen Devrim Mücadelesi" başlıklı yazı ile "Güncel Sınıf Savaşımı" başlıklı yazımızın, bir hatadan dolayı yerleri değişmiştir.

166. sayımızın başyazısı, C.Dağlı imzalı "Güncel Sınıf Savaşımı" başlıklı yazıdır.

Bu hatayı düzeltir, yazarlarımız ve okurlarımızdan özür dileriz.

Öylesine günler yaşıyoruz ki, en geride kalan bir insan bile eyleme geçen kitlelerin en önüne geçebiliyor. Halklar hızla devrimciye dönüşüyor, devrime yöneliyorlar. Dün daha az ve kararlı insan eylemlere giderken bugün insanlar büyük yığınlar halinde devrimci eylemlere katılıyorlar. Artık sık sık görülen yalnızca bir grup devrimcinin eylemleri değil, geniş kitlelerin eylemleridir; devrimci kitle eylemleridir. Devrimci yükseliş çok belirgindir, açık ve elle tutulurdur. Büyük halk kitleleri bütün ciddiyetiyle devrimci savaşa katılırken, bu durumda reformist olan, uzlaşmacı olan, ılımlı olan bir politik hareket kendisini devrimci kitlelere kabul ettirebilir mi? Kitlelerin devrimciye dönüşmesi devrimci tarzda savaştığı koşullarda, reformist hareketler bile devrimciymiş gibi görünmek zorunda kalıyorlar. Reformistlerin, oportünistlerin devrimci görünmesinin, sık sık “devrim” terimini kullanmalarının nedeni budur.

“DEMOKRATİK ANAYASA” ALDATMACASI

Referandumun gerçekleşmesi kesinleşir kesinleşmez, bütün sosyal reformist partiler ve oportünistler, kendi politik tutumlarını açıklamaya çerçevesinde, her daim el altında bulundukları “demokratik anayasa” talebini bir kez daha tozlu raflardan indirerek piyasaya sürdüler.

Referandumda izlenecek politika konusunda ikiye ayrılan sosyal reformist partilerle oportünistlerin aslında tek yumurta ikizleri olduklarını bu “demokratik anayasa” isteminden daha iyi hiçbir şey ortaya koyamazdı. Bunun neden böyle olduğunu ortaya koyacağız.

Ama önce şunun altını çizelim: Adına “Demokratik Anayasa”, “Halk Anayasası” ya da “Özgürlükçü, Sosyal Demokratik Anayasa” vb. ne denirse densin hepsi aynı kapıya çıkıyor ve hepsinin özü aynıdır; aralarında toz zerresi kadar fark yoktur.

Önce bir soru: Tekelci kapitalist düzenin sınırları içinde, faşist ordunun, polis, mahkemelerin, zindanların vb. vb. varlığı koşullarında hangi hükümet ya da Meclis, lafta değil ama gerçekte “demokratik” bir anayasa hazırlayabilir ve emekçi sınıfların çıkarlarına uygun şekilde hayata geçirilmesini sağlayabilir?

Uzaydaki bir ülkeden değil, Türkiye’den; somut koşullarını, sınıf ilişkilerini, tarihini bildiğimiz bir ülkeden söz ediyorsak, akli başında her kişi bu sorunun yanıtının “hiçbir Hükümet ya da Meclis” olduğunu söyleyecektir. Akli başında insanlardan söz ediyoruz, yoksa şarlatanlardan ve emekçi sınıfları bilerek aldatmaya çalışanlardan değil.

Anayasa dâhil tüm yasaları kim uygular ve dolayısıyla kim yorumlama hakkını kendinde bulur? Yasayı yapanlar mı? Bu soruya “evet” yanıtı verene kargalar bile güler. Kapitalist sistemde, sermaye sınıfı egemenliğinin ayakta olduğu bir yerde Anayasa ve diğer tüm yasaları ordu, polis, mahkemeler, zindanlar ve öteki zor kurumları uygular ve dolayısıyla yasaları yorumlama hakkının sadece kendilerine ait olduğunu bilirler.

Çocuklar bile bu bilimsel doğrudan şu sonucunu çıkarırlar: “Demokratik Anayasa” talebinde bulunmadan önce onu uygulayacak kurumlara sahip olmak gerek. Öyleyse işe nereden başlamalı? “Demokratik Anayasa” talebinde mi yoksa faşist zor aygıtlarının, ordunun, polis, mahkemelerin, zindanların ve öteki kurumların bir devrimle dağıtılmasından mı?

Sosyal reformist partiler ve oportünist hareketler bu soruya birinci şıkkı işaret ederek aslında arabayı atın önüne koşmuş oluyorlar. Sonra da dönüp bu arabanın neden yürümedi-

Sınıflar savaşının diyalektiğinden haberdar bir çocuk bile bilir ki, anayasalar “toplumsal altüst oluş süreci bir durgunluk noktasına varınca, sınıflar arasında yeni oluşan ilişkiler sağlamlaşınca” yapılır ve kabul edilir.

ğini, emekçi sınıfların ve Kürt halkının bu talebe neden ilgi göstermediğini düşünüp duruyorlar.

Doğrusu işe bir toplumsal devrimle faşist zor aygıtlarının, faşist devletin dağıtılmakla başlamaktır. Onlar dağıtıldıktan ve yerlerine gerçekten demokratik, emekçi sınıfların ve Kürt halkının çıkarlarını koruyacak kurumlar ikame edildikten sonra “Demokratik Anayasa” hazırlıklarına başlamaktır.

Böylece ilk sonuç kendiliğinden ortaya çıkmış oluyor: Sosyal reformist partileri ve oportünist hareketleri tek yumurta ikizi gibi birbirine benzeten nokta emekçi sınıfların önüne toplumsal devrim ve iktidar hedefini koymak yerine “Demokratik Anayasa” istemini koyarak asıl olanı, toplumsal devrimi ve iktidarın ele geçirilmesi hedefini bilinmez bir geleceğe, arka plana atmalarıdır.

Gerçekten “demokratik” bir anayasayı hazırlama, onu emekçi sınıflar ve Kürt halkının çıkarları doğrultusunda yorumlama ve uygulama yeteneğine sahip tek güç Geçici Devrim Hükümeti olabilir. Ancak böyle bir hükümet, yani silahlanmış devrimci yığınların aktif desteğine sahip, devrimci yöntemlerle çalışan; yenilmiş, iktidarı elinden alınmış ama henüz yok olmamış sömürücü sınıf üzerinde diktatörlük uygulayabilen bir hükümet “demokratik” denmeyi hak eden bir anayasa hazırlayabilir ve uygulayabilir.

Şayet bu doğru ise –ve sadece ahmaklar buna yanlış diyebilir- böyle bir hükümetin ancak bir devrimden sonra, büyük bir altüst oluştan sonra, devrimin bir ürünü, bir meyvesi, bir sonucu olarak kurulabileceğini anlamak, hepsi de mürekkep yalamış bu baylar için çok mu zor? Olayların akışının bu diyalektiği yeterince açık değil mi?

Aslında o denli açık ki, -yeter ki kişinin gözünü reformist düşünce biçimi kör etmiş ol-

masın- bu açıklık sayesinde emekçi sınıflar ve Kürt halkı küçük burjuva politikacıların tüm ısrarlı çağrılarına rağmen “Demokratik Anayasa” benzeri istemlere dönüp bakmıyorlar bile. Onlar sınıfsal sezgileriyle bu düzende yasaların -Anayasa dâhil- kendilerinden, kendi çıkarlarından yana olamayacağını anlıyorlar.

Devrimci komünist adına layık, işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarlarına bağlı bir parti için işin doğrusu nedir? İşin doğrusu, önce devrim ve iktidar hedefini emekçi sınıfların ve Kürt halkının önüne koymak, sonra emekçi halklara dönüp iktidarın ele geçirilmesiyle birlikte kurulacak Geçici Devrim Hükümetinin ilk fırsatta dünyanın en demokratik anayasasını hazırlayacağını, bu anayasayı silahlanmış halkın gücüne dayanarak, tereddütsüz hayata geçireceğini söylemektir. Sosyal reformistler ve oportünistler bunun tam tersini yapıyorlar. Çünkü reformist düşünce biçimi, devrim reformlar yapa yapa ulaşılabileceği düşüncesi, burjuvaziye güven duygusu hepsinin gözünü kör etmiştir.

Sınıflar savaşının diyalektiğinden haberdar bir çocuk bile bilir ki, anayasalar “toplumsal altüst oluş süreci bir durgunluk noktasına varınca, sınıflar arasında yeni oluşan ilişkiler sağlamlaşınca” yapılır ve kabul edilir.

Buradan da anlaşılıyor ki, iktidarı ele geçiren sınıf ya da sınıflar, konumlarını az çok sağlama aldıktan, ortalık az çok durulduktan, yenilen sınıfın direncini önemli ölçüde kırdıklarını ve bir daha ayağa dikilemeyeceğine kanaat getirdikten sonra –önce değil- kendi iktidarına hukuksal bir ifade kazandırmak ve zaferini pekiştirmek için anayasa hazırlığına girer. Bu bütün büyük devrimlerin, bütün büyük altüst oluşların neredeyse değişmez yasa-sıdır.

Öyleyse, devrim ve iktidarın ele geçirilmesinden tek sözcükle olsun söz etmeden emekçi sınıflara kapitalist temel üzerinde “demokratik anayasa” için savaşım çağrısı yapmak ne oluyor? Yanıtını biz verelim: emekçi sınıfları ve Kürt halkını olmayacak bir şey için; olsa bile kâğıt parçası değerini aşmayacak bir belge için savaşıma çağırma. Yani onların devrimci enerjisini boşa harcamaktır. Bu, emekçi sınıfların tekelci sermaye sınıfı hesabına sosyal reformistler ve oportünistler tarafından aldatılmasından başka bir şey değildir.

Referandumda ister “Hayır” oyu kullan-sınlar ister “boykot” politikasını izlesinler “demokratik anayasa” talebinde bulunan tüm parti ve hareketlerin buluşma noktası işte budur. □

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİNE NASIL GELİNDİ?

Başlıktaki soruya yanıt verebilmek için AKP iktidarının tanımıyla işe başlamak zorundayız. Çünkü bu iktidarı tanımlamadan neyin ne için yapıldığını çözümlmek ve anlamak mümkün değil.

En kısa tanımıyla, AKP iktidarı, dinci pazarda tezgah açmış sermaye kesiminin devletin zenginliğini iç etmek üzere kurmuş bulunduğu bir anonim şirketten başka bir şey değildir. Bu şirketin hisseleri MÜSİAD çevresindeki sermaye kesimi, dinci tarikatlar, cemaatler, AKP'nin hatırı sayılır kadroları ve bunların çeperinde yer alanlar arasında paylaşılmıştır.

12 Eylül faşist darbesinden sonra, o dönemler sermaye sınıfının simgesi sayılan ve işçi sınıfına nefret boyutundaki düşmanlığıyla bilinen Halit Narin, darbenin işçi sınıfı düşmanı karakterini ve yapacaklarını şu sözcükleri ağzından geçirerek belli etmişti: "Bugüne kadar onlar -yani işçiler- gülüyor biz ağlıyorduk. Bundan sonra onlar ağlayacak biz güleceğiz." Tamı tamına olmasa da aşağı-yukarı bunları söylemişti. AKP hükümetinin kurulduğu günlerde, dinci pazara tezgah açmış sermaye kesimi ise, diğer sermaye gruplarını kastederek, kendi kendine şöyle demiş olmalı: "Bugüne kadar onlar iç ediyordu; bundan sonra biz edeceğiz."

Ancak devletin zenginliğini iç etmek, hele de tek başına, o kadar kolay değildi. Bunun için devletin kurumlarının, polis, ordunun, mahkemelerin, bürokrasinin ele geçirilmesi lazımdı. Hükümet olmak önemli bir adımdı ama asla, tek başına, devletin ele geçirilmesi anlamına gelmiyordu. Küçük lokmalar için hükümet olmak yeterliydi belki ama hangi aç gözlü burjuva küçük lokmalarla yetinirdi ki? Büyük lokmalar ise, yani tabiri caizse, deveyi hamuduyla birlikte götürmek devletin tümünün ele geçirilmesini gerektiriyordu.

AKP hükümeti ve Meclis bunu tek başlarına yapamazlardı. Gerçi, devlet kuruluşundan itibaren bir din devleti olarak şekillenmişti ve dolayısıyla orduda olsun, polis teşkilatında olsun, yargı ve bürokrasinin öteki kademelerinde olsun kendileri için son derece elverişli bir zemin vardı. Dahası, devlet 1971'den beri sistematik olarak dinci-faşist ideolojiye sahip kadrolarla tahkim ediliyordu. Yani devletin her kademesinde AKP ile derhal işbirliği yapacak kadrolar zaten mevcuttu.

Bütün bu elverişli zemine rağmen, burjuvazinin öteki kesimlerine bağlı bürokrasi varlığını ve gücünü koruyordu ve bu kesim devletin tüm zenginliğinin kurulan bu anonim şirket tarafından iç edilmesinin önünde ciddi bir engeldi. Öyleyse tasfiye edilmeli, bu engel ortadan kaldırılmalıydı.

Ama nasıl? Bunu tek başına ve bir kılıç darbesiyle yapacak gücü yoktu. Her ne kadar ordu, polis ve yargıda adamları var idiyse de, kılıcı var denemezdi. Emperyalistlerin Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslarla ilgili planları imdadına yetişti. Bu planlar için Türkiye'de en uygun olanın kendileri olduğunu yemin billâh anlatmaya çalıştılar.

Teminat olarak da arkalarındaki oy desteğini ve dini kullanmadaki yeteneklerini gösterdiler. Emperyalistlere pek de yabancı sayılmazlardı. Ne de olsa A.Gül ve R.T.Erdoğan "Komünizmle Mücadele Dernekleri" zamanından beri CIA ve benzeri kurumlarla teşne idiler.

Emperyalistler "ikna" olup destek beyan ettiler. Tasfiye edilecek kesime gelince... Emperyalistlerin at değiştirdiğini gören bu kesim emperyalistler hakkında ileri geri konuşmaya başladı. Sanki ABD'nin yakın zamana kadar "bizim oğlanlar" diye söz ettiği kendileri değilmiş gibi birden "anti-emperyalist" kesildiler. İleri-geri konuşmaları pek ciddiye alan emperyalistler bu adamların tasfiyesi için AKP hükümetine her türlü desteği vermeye başladılar.

AKP hükümeti için rakiplerin ekonomik tasfiyesi pek zor olmadı. Elinde Maliye diye bir kılıç, TMSF diye tetikçi bir kurum arkasında ise dilediği gibi ve sadece kendisinin yorumlama hakkına sahip olduğu yasalar vardı. Birkaç tekel grubuna indirilen darbeler geri kalanların yüreğine korku salmak için yetti. En büyük tekeller sofraya aç kurt gibi saldıran bu yeni yetme karşısında sus-pus oldular. Para el değiştirmeye başlamıştı bile.

Paranın gücü bir kez ele geçirilince neler yapılmazdı ki? Lokmalar artık kocaman kocaman mideye indiriliyordu. Şantaj, tehdit, korku, teknoloji ve paranın gücü sayesinde yapamayacağı şey kalmamıştı. Medyanın önemli bir kısmı ele geçirildi. Böylece daha ileri hamleler için gerekli kamuoyu desteğini oluşturacak araç hazırlanmıştı.

Artık karşı tarafın en güvendiği kaleye

Emekçi sınıflar ve Kürt halkı devletin tepesinde, devleti kimin yağmalayacağına dair çıkan bu tepişmeye ilgi göstermeyerek kendi işlerine baktılar. Büyük Tekel eylemi, Newroz gösterileri, Kürdistan'ı serhıldan alanına çeviren devrimci kitle gösterileri, tarihi 1 Mayıs kutlamaları gibi daha pek çok devrimci kitle eylemi bu süreçte ortaya çıktı. Hükümet yanlısı medya ve yazar çizer takımı sosyal reformist partileri ve oportünist hareketleri etkileyerek en azından etkisiz hale getirmişlerdi ama kitleler üzerinde aynı sonucu yaratamamışlardı.

saldırıları başlayabilirdi. Ordu'dan söz ediyoruz. Emperyalistlerin sınırsız desteği ve medyanın etkili kullanımı sayesinde, bu iş, biraz zahmetli olsa da, pek güç olmadı. Marx, herkesin hayran kaldığı ama kendisinin “vasat bir alçak” olarak tanımladığı Louis Bonaparte için bir yerde şöyle yazıyordu:

“Bir kaderci olarak, insanın, özellikle de askerinin karşı duramayacağı bazı üstün güçler olduğuna inanmıştı. Bu güçler arasında, en başta puro ve şampanyayı, soğuk kümes hayvanları etlerini ve sarımsaklı sucukları sayıyordu. Onun için, subayları ve astsubayları, Elysée sarayının salonlarında, puro ve şampanya, soğuk kümes hayvanları etleri ve sarımsaklı sucuklar sunarak ağır-lamaya başladı.”

Bir kaderci olarak AKP, sarımsaklı sucukların değil ama dolgun maaşlı “köşe yazarlığı”nın, mevki vaadinin, ihale ve iş takipçiliği ile havadan kazanılacak paranın, lüks arabaların, villa yaşantısının vb. karşı konulamayacak “üstün güç” olduğunun farkındaydı. Yazar-çizer takımının önemli bir kısmı ve pek çok general bu yolla hizaya getirildi. Geri kalanı açılan davalar, tutuklamalar, gözaltılarla sindirilerek orduya yönelik tasfiye işlemi önemli ölçüde bitirildi. Kendisinin kılıcı yoktu ama karşısındakinin kılıcını da işe yaramaz hale getirebilmişti nihayetinde. Polis, kendisinden yanaydı ama henüz rakip sermaye kesimi üzerinde kılıç rolünü onayacak durumda değildi.

Şunu da altını çizmelim: Pek “Laik” görünen, ama gerçekte baştan sona dinci gericiyle malul ordunun içinde yer alan her rütbedeki dinci-gerici kadroların varlığı bu “kale”nin içini zaten bir kurt gibi kemirmişti. Bu durum Bonaparte’ın günümüze uyarlanmış satınalma yöntemiyle birleşince tasfiye sürecine direniş karşı tarafı sukut-hayale uğratacak kadar zayıf oldu; ya da hiç olmadı diyelim.

Bu süreçte, dinci sermaye kesiminin yaptığı operasyonları halkın demokratik özelemleri gereği gibi sunma ve bu operasyonlara “anti-darbeci”, “anti-militarist” hatta “anti-faşist” kılıf geçirme görevini medya üstlendi. Tasfiye edilenler darbeci idiyse tasfiye edenler “demokrat” olmalıydı ya da en azında yaptıklarının arkasında durulmalıydı. Kendi en sıradan, en bayağı çıkarlarını halkın demokratik istemleriyle perdeleme çabası pek çok sosyal reformistin ve oportünistin kafasını çelmedi değil. Böylece emekçi sınıfları ve Kürt halkını ya tasfiye edilen darbecilerden yana olma ya da tasfiye operasyonlarının arkasında durma ikilemiyle karşı karşıya bırakmaya çalıştılar.

Emekçi sınıflar ve Kürt halkı devletin tepesinde, devleti kimin yağmalayacağına dair çıkan bu tepişmeye ilgi göstermeyerek kendi işlerine baktılar. Büyük Tekel eylemi, Newroz gösterileri, Kürdistan’ı serhıldan alanına çeviren devrimci kitle gösterileri, tarihi 1 Mayıs kutlamaları gibi daha pek çok devrimci kitle eylemi bu süreçte ortaya çıktı. Hükümet yanlısı medya ve yazar çizer takımı sosyal reformist partileri ve oportünist hareketleri etkileyerek en azından etkisiz hale getirmişlerdi ama kitleler üzerinde aynı sonucu yaratamamışlardı.

Ordu yol üzerinden çekildikten sonra sıranın kılıcını düşmanın kalbine saplayacak son hamleye geldiğine inandı. Son hamle Yargıya karşı yapıldı. Savcılar savcıları tutukladı, hâkimler hâkimleri suçladı; yargının da zaten ikiye bölünmüş olduğu ortaya çıktı. Doğrusu bu, herkesin bildiği bir sır idi. Yargının hükümet tarafı hedefe son adımı atmak üzere olmanın verdiği küstahlık karışımı cesaret ve pervasızlıkla saldırdı. Devrimcileri, komünistleri gözünü kırpmadan zindanlara tıkanların kendisi bu sefer “adalet” diye bağırma başladı. Ama ne emekçi sınıfların ne de Kürt halkının düne kadar cellâtları konumunda olanları duymaya niyetleri vardı.

Yargının, zindana tıkamak pahasına tasfiye edilmek istenen tarafı sırtı duvara dayanınca, yani artık geri adım atacak tek milimlik alan dahi kalmayınca bir ikileme karşı karşıya geldi. Ya tasfiyeyi, zindana tıkmak biçimi dâhil, olduğu gibi kabul edecekti ya da direnecekti. AKP hükümeti, ordudan beklediği direnişle ummadığı yerde karşılaştı. Hâkim ve savcılar “kader”e boyun eğmektense direnmeyi seçtiler. Arkalarında halk yoktu ama yasalar vardı. Hükümetin anayasal zeminde kaldığı sürece çiğneyemeyeceği yasalar.

Direniş, meydan okuma boyutlarına varmıştı. En üst yargı kurumu, zindana atılan bir üyesini yasaları kendi durumuna uygun şekilde yorumlayarak zindandan çıkardı. Orada durmadı, zindana atılan başka kadroları da üçer-beşer tahliye etmeye başlamıştı. Hükümet küplere bindi ama mevcut anayasa temelinde bağırıp çağırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Karşı taraf, hükümetin pervasızlığına aynı pervasızlıkla yanıt vermeye başlamıştı. Kılıçların çekildiği bir noktada hükümetin iki seçeneği kalmıştı: ya ileri gidecek ya da sonu zindanda bitecek bir geri çekilmeye razı olacaktı.

İkinci yolu seçmek aklının ucundan dahi geçiremezdi. O halde ileri gitmekten, direnenlerin altındaki yasal zemini çekerek onları alt etmeye çalışmaktan başka yolu yoktu. Böylece Meclis’i devreye soktu. Yasa-

ları uygulama ve yorumlama hakkı değil ama yapma hakkı hala Meclisin elindeydi ve Meclis de AKP’nin denetimindeydi. Yapılacak şey belliydi: Madem tasfiyeye direnenlerin dayanağı yasalardı Meclis de bu dayanağı süngere çevirecek kurumdu. Anayasa değişikliği süreci böylece başlatıldı.

Günler süren hırıltılı-gürültülü kavgalardan sonra Meclis, Anayasa’da, kurulan anonim şirketin devleti tümünden ele geçirebileceği, böylece devletin tüm zenginliğini iç etmenin önündeki tüm engelleri kaldıracak değişiklikler yaptı. AKP, bu değişiklikleri topluma nasıl sundu? Elbette, gerçek amaç ve içeriği olduğu gibi sunacak kadar aptal değildi. Kendi konumunu güçlendirecek, tüm temel kurumları denetimi altına sokacak değişiklikleri “12 Eylül Anayasası’nın ortadan kaldırılması” gibi sundu. Kendi bayağı, sıradan çıkarları üzerine halkın demokratik özelemlerinden oluşan örtüyü serdi.

Önlerine uzatılan bu zehirli peynire atlayanlar olmadı değil. Katıksız bir sosyal reformist mantıkla, “12 Eylül Anayasası”nda yapılacak herhangi bir değişikliğin kabul edilmesi gerektiğini ilan ettiler. Oysa “değiştirilmiş” haliyle bile olsa “evet” demek 12 Eylül Anayasası’nın onaylanmasından başka anlama gelemezdi. AKP hükümeti, referandumu bu “onaylama” işini bizzat halka yaptırmanın aracı olarak kullanmaya karar verdi.

Burjuva muhalefet kendisini tümünden silecek bu değişikliklere anında itiraz etti ve Anayasa Mahkemesi’ne değişikliklerin iptali için başvurdu. Yarıya yakını zaten AKP’ye yakın kadrolardan müteşekkil Anayasa Mahkemesi ne yaptı? Ne şiş yansın ne kebab kabından bir kararla bir iki değişikliği iptal ederek referandumun yolunu açtı. Böylece Anayasa Mahkemesi’nin duvarını süsleyen terazinin kefelere de dengede kalmış oldu.

Gericisiyle, faşistiyle burjuva muhalefet “hayır” diye bağırıyor ve emekçi sınıfları, Kürt halkını aynı sesi vermeye çağırıyor. Sosyal reformist partilerin çoğunluğu da, “AKP devleti ele geçirecek” umacılarıyla “hayır” diye bağırıyorlar. Oysa “hayır”ın arkasında koskoca harflerle yazılı bir “12 Eylül Anayasası’na ‘evet’” yazısı duruyordu. Sosyal reformistlerin ellerine tutuşturulan değneğin iki ucu da işte böyleydi.

Proletarya, diğer emekçi sınıflar ve Kürt halkı bu işin neresinde duruyor? Hiçbir yerinde! Onlar kendi işlerine bakıyorlar. Yani, Anayasaları dahil, burjuva toplumu tarihin çöplüğüne atacak devrimi kararlılıkla hazırlıyorlar. □

BOYKOT ÇALIŞMASI

Referandum sürecinde izlenecek politikaları hemen herkes kendi cephesinden açıkladı. Bu konuda genel tabloyu kısaca şöyle özetlemek mümkün: Burjuva partiler “evet”çiler ve “hayır”cılar şeklinde bölündü. “Evet”in arkasında daha beter hale getirilmiş 12 Eylül Anayasası’nın durduğunu; “Hayır” oyunun arkasında aynı anayasaya “evet” mührünün bulunduğunu, haliyle her iki oy biçiminin 12 Eylül Anayasası’nı emekçi sınıflara ve Kürt halkına onaylatmak amacı güttüğünü daha önce de belirtmiştik.

Bu, düzen partilerinin yazılı olmayan, belirtilmemiş, ilan da edilmemiş ama oy sandıklarının üzerine yazılı ortak amaçlarıdır. Bir başka ortak amaçları devrimin toplumsal güçlerinin dikkatinin sokaktan oy sandıklarına; devrimci mücadele biçimlerinden anayasal hayallere çekilmesidir. 12 Eylül referandumunda sandığa atılacak her oy, rengi ne olursa olsun bu amaçlara hizmet edecektir.

Sosyal reformist partilere gelince.. Onlar büyük çoğunluğu “hayır”cılar cephesinde olmak üzere “evet”çiler ve “hayır”cılar şeklinde ikiye bölündüler. Çok az bir kısmı, BDP’nin “hatırına” yani şans eseri “boykot” dediler. Ama bunların istisnasız hepsini –bunlara oportünist hareketler dahil- boydan boya kızıl bir şerit gibi kesen, birleştiren ortak nokta, bir devrimden, Geçici Devrim Hükümetinden tek sözcükle olsun bahsetmeden “demokratik anayasa” talebinde bulunmalarıdır.

Tek istisna, her şeyin önüne toplumsal devrimi, Geçici Devrim Hükümetini ve onun programını koyan; emekçi sınıfların ve Kürt halkının savaş bayraklarına bunların yazılması gerektiğini öne süren Leninist Partidir. Boykot politikası bununla devrimci içeriğini bulacak, devrim bu politikayla güç kazanacaktır.

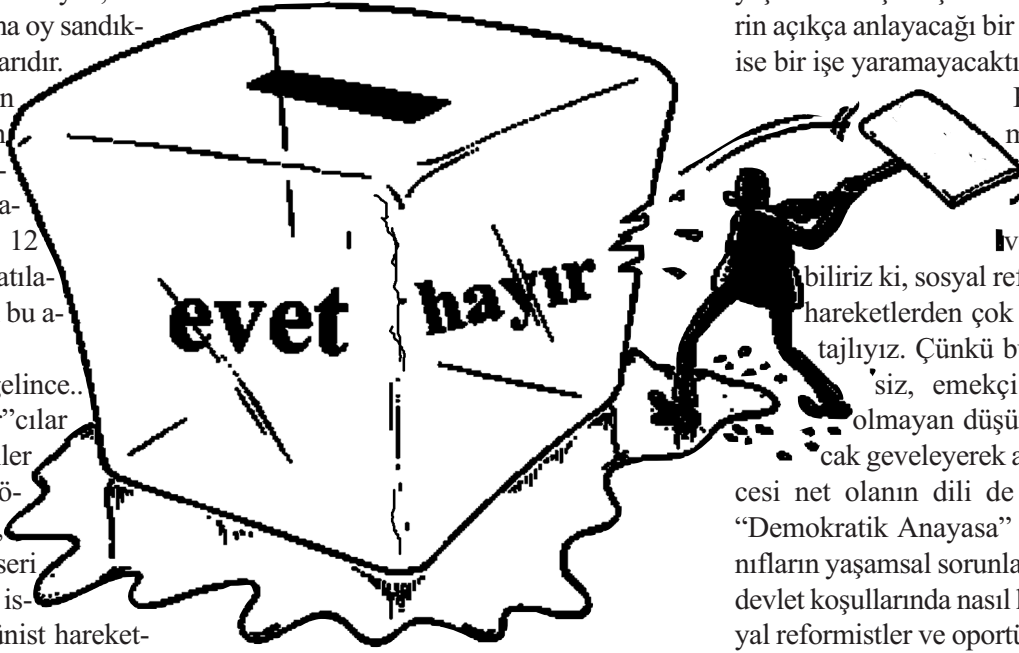
Ancak, Leninistler bu durumdan nasıl bir sonuç çıkarmalı? Doğru devrimci politikaların ortaya konmuş olması sonucu, başarı olunmuş bir meyve gibi kucağımıza mı düşecek? Bu beklenti içinde olanlar başarıyı asla yakalayamayacak, kitlelere öncülük iddialarını asla gerçekleştiremeyecek, “Leninist” sıfatına asla layık olamayacaklar.

Denebilir ki, hiçbir Leninist, sempatzan hatta taraftar düzeyinde bile olsa böyle bir beklenti içinde olmaz. Doğrudur da! Ama “boykot” kavramını tekrarlayıp durmak; bunun dışında hiçbir yaratıcı faaliyet içinde ol-

mamak aynı anlama gelmez mi? Tam da bu anlama gelir.

Referandum, toplumun en geri, en uysuk kesiminin bizzat burjuva sınıf tarafından politik yaşama uyandırıldığı, politika sahnesine çekildiği bir süreçtir. Demek ki, bu süreç politik faaliyet için, emekçi sınıflarla, Kürt halkıyla sağlam bağlar kurmak için çok daha elverişli koşullar içerir.

O halde yapılacak şey bellidir: Emekçi sınıflarla, Kürt halkıyla bağlar kurmak için bu koşullardan sonuna kadar yararlanmak. Her

Leninist, Leninist Partinin her sempatzanı, taraftarı bu amaç için kolları sıvamalı, gecesini gündüzüne katarak çalışmalıdır. Emekçi, yoksul halkı evinde ziyaret etmek, ev ziyaretlerini günlük politik çalışmanın başlıca yöntemi haline getirmek; işçileri, emekçileri işyerlerinde, atölyelerde, mümkün olduğu kadarıyla fabrikalarda gidip görmek; işte başlıca çalışma yöntemi bu olmalıdır.

Kabul etmek gerekir ki, bu konuda sosyal reformistlerden olsun, oportünistlerden olsun öğrenmemiz gereken çok şey var. Öğrenilmesi gereken bir şey varsa öğrenmekten korkmamak lazım. İşçilerle, yoksullarla, emekçilerle, Kürt halkıyla bağlar kurmak; varolan bağları güçlendirmek şimdi her şeyin önüne geçmiştir. Sık sık vurguladığımız gibi Leninist Partinin gücü üye sayısı değil, kitlelerle bağlarının gücüyle ölçülür.

Şimdi ilişkileri artırmanın, varolanları ise sağlamlaştırmanın zamanıdır. Sezar’ın hakkı Sezar’a! Eksik yanlarımızı gördüğümüz kadar başarılarımızı da görmeyi bilmeliyiz. Özellikle Büyük Tekel Eyleminden sonra işçilerle, emekçilerle, yoksul sınıflarla ilişki kurmada bir hayli yol katettiğimiz bir gerçektir. Ama bu-

radan sadece ve sadece şu sonucu çıkarmalıyız: Tutulan yol doğrudur! Fakat bu yolda kattığımız mesafe öncülük iddiasına göre henüz çok yetersizdir. Başarılar görülmeli ama bu başarıların bir “memnuniyet”e, bir “gevşekliliğe” yol açmasına asla izin verilmemelidir.

Referandum sürecinde sadece “evet” ve “hayır”cılarla değil fakat “boykot” politikası izleyenlerle de farkımızı net, somut, elle tutulur biçimde ortaya koyduk. Ama bu durum “beylik laflar”la, “kalıp sözler”le değil, güncel yaşamdan seçilmiş örneklerle, bizi dinleyenlerin açıkça anlayacağı bir yalınlıkla anlatılmaz ise bir işe yaramayacaktır.

Peki bu mümkün mü? Bu soruya tereddütsüz “evet mümkün” yanıtını veriyoruz. Hatta diyebiliriz ki, sosyal reformist ve oportünist hareketlerden çok daha rahat ve avantajlıyız. Çünkü bunlar muğlak, belirsiz, emekçi sınıfların çıkarına olmayan düşünce ve istemleri ancak geveleyerek anlatabilirler. Düşüncesi net olanın dili de açık olur. Örneğin “Demokratik Anayasa” talebinin emekçi sınıfların yaşamsal sorunlarını, bu talebin faşist devlet koşullarında nasıl hayat bulacağını sosyal reformistler ve oportünistler ancak ıknıp-sıkınarak anlatabilirler.

Oysa biz, yaşamsal sorunların, somut örnekler de vererek, ancak bir devrimle ve bu devrim sonucu kurulacak Geçici Devrim Hükümetiyle çözülebileceğini; Geçici Devrim Hükümeti’nin alacağı önlemleri; bu önlemlerin emekçi sınıflar ve Kürt halkının çıkarları bakımından ne anlam ifade ettiklerini vb. kolaylıkla, duru, sade, rahat anlaşılır bir dille anlatabiliriz.

Her Leninist ev ziyaretlerinde, atölye ve fabrika ziyaretlerinde Leninist Partinin programını, Geçici Devrim Hükümetinin alacağı önlemleri, “demokratik Anayasa”nın neden ancak böyle bir hükümet tarafından hazırlanıp hayata geçirilebileceğini anlatmalıdır, başka bir şeyi değil. Bir anlamda, başkaları ne derse desin, “biz kendi işimize bakacağız.” Başka bir ifadeyle, konuşma konusunu sosyal reformistlerle oportünistlerin eleştirisine ayırmak yapılacak en büyük hata olur. Kitlelere güvenmeliyiz. Biz kendimizi anlattığımızda onlar bizi anlayacak ve gerekli karşılaştırmaları yapacaklardır.

Şimdi her şey her bir Leninistin yüksek özverili kitle çalışmasına bağlıdır. □

UPS İŞÇİLERİNE ULUSLARARASI DESTEK

“BU BİZİM EKMEĞİMİZDİR”

Direnin 80. gününde UPS işçilerine uluslararası destek ve dayanışma için Avrupa'dan ziyarette bulunuldu. 14 Temmuz günü saat 13.00'de direniş alanında basın açıklaması yapan sendikacılar, UPS'de yaşanan işten çıkarılmalara dikkat çektiler.

Tümtis genel sekreteri Güler Yıldırım “*Ne çevik kuvvetle içeriye soktuğunuz işçilerle, ne de Ankara şube başkanımızı tehdit ederek bizleri yıldıramayacaksınız. Artık kölece çalışma koşulları bitti, UPS'de sendikanın mayası tutmuştur*” dedi. Almanya Federal Milletvekili Andrej Hunker adına danışmanı Slura Gabelna; “*Değerli arkadaşlar biz mücadelenizi desteklemek ve dayanışmak için sizlerle buradayız. İşverenle birlikte davranan polisi kınıyoruz. Polisi tarafsız davranmaya çağırıyorum*” diyerek sözü Avustralya VİDA Sendikası ve Avrupa Konseyi Üyesi, DHL sorumlusu Horald VOİLT'e bıraktı, “*Vida sendikamız adına sizlere desteğimizi belirtiyoruz. UPS yönetimi, sendika kabul etmeyerek temel insanı hak ihlali yapmıştır. Sizin burada ki mücadeleniz Avusturya'daki mücadelemiz haline gelmiş ve tanınmıştır. Burada saygı duyulacak direnişinizi ve gün boyunca sesinizi biz de duyurmaya çalıştık. Sokağa çıktık. Başarılar ve Dayanışma*” diyerek sözünü bitirdi. Almanya NGG Sendikası sorumlusu Selahattin Yıldırım da “*80 gün gerçekten dile kolay, bazen öfkelenerek, sevinerek geçti bunca gün... Sizin buradaki direnişiniz, kararlı duruşunuz olmasa uluslararası dayanışma olmazdı*” dedi. □

Uzun süredir Mahmutbey'deki Aktarma Merkezi önünde direnişte bulunan UPS Kargo işçileri sürekli saldırılara maruz kalıyorlar. Son süreçte yine saldırıya uğrayan işçilerle olaylar üzerine sohbet ettik. Yaşadıklarını anlattılar.

Mücadele Birliği: Merhaba. Son günlerde sürekli saldırı oluyor. Bu son süreçte yaşadığınız polis saldırılarını okurlarımıza anlatır mısınız?

Burak: UPS Aktarma Merkezi'ne gelen yeni bir taşeron firmanın patronu, eski emniyet komiseri olduğu için polislerle arası gayet iyi. Daha önceki taşeron firmanın çalıştırdığı işçiler, Aktarma'ya geldiklerinde, o işçileri ajitasyonlarımızla, konuşmalarımızla ikna edebiliyorduk. Ama bu eski emniyet müdürünün taşeron firmasında çalışacak olan kişiler, özenle seçilen ülkü ocaklarından getirdikleri kişiler oluyor. Sabah 10.00'da, akşam 16.00'da, direniş çadırının önünde önlem alınıyor. Servisler polis ve çevik kuvvet eskortlarıyla Aktarma Merkezi'ne götürülüyorlar. Yeni getirdikleri işçiler içeride çalışmıyorlar herhalde ki, direnişi kırmak için taktik uyguluyorlar. Bir de servis araçları gelmeden, polis çadırın önüne geliyor. Demek ki gelen servisin içinde sivil polisler de var.

Çağdaş: Saldırı günü de oturma eylemi yaptığımızda amacımız, servisi durdurarak içindeki işçilerle konuşarak ikna etmektir. “Bu bizim ekmeğimizdir” diye ikna etmeye çalışıyoruz, o anda oturma eylemindeyken tekme, tokat, coplarla, biber gazıyla saldırdılar. Getirilen taşeron işçiler de polis eskortuyla Aktarma'ya sokuldular.

Çevik kuvvetten ilk darbeyi bacağıma aldım. Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesine gittim, darp raporu aldım. Daha sonraki saldırılarda çadırın önüne çember kurdular. Gelen taşeron işçileriyle konuşmak isteğimize sert bir müdahaleyle karşılaştık. Bir arkadaşımızın dişini kırdılar ve bazı arkadaşlarımız ayakları ve çeşitli yerlerinden darp edildi. Buradaki polisler anında bize saldırırken, ben işçi arkadaşlarımı sakinleştirmeye çalışırken, arkamdan tek yıldızlı bir polis yanıma hızla gelerek elindeki telsizle başıma vurmaya çalıştı, ama refleksim sayesinde omzuma vurdu. Belli ki ortamı kışkırtmak, provoke edip direniş çadırımızı kaldırmak istiyorlar. Tek amaçları bu, zaten Tümtis Sendikamızla ve buradaki arkadaşlarımızla sonuna kadar direneceğiz. Ne patronlar ne de polisler bizi mücadelemizden caydıramaz. Yaşasın işçi dayanışması,

Ertesi gün 6 arkadaşımız hakkında suç duyurusunda bulunulmuştu. İfade vermek için Güneşli Karakoluna avukatımızla birlikte gittik, ifadelerimizi verdikten sonra geri döndük.

Mücadele Birliği: Anlatımlarınız için teşekkürler.

UPS İŞÇİLERİNİN İLK DURUŞMALARI

Bugün, 15 Temmuz günü, UPS Kargo'dan çıkarılan 19 işçinin duruşması vardı.

Sabah saatlerinde, Mahmutbey UPS Aktarma Merkezi önünde direnişte olan işçiler, direniş alanından ilk duruşmalarının görüleceği Bakırköy Adliyesi'nin önüne geldiler.

Duruşma saat 10.00'da başladı. İşçiler seçtikleri 5 işçi arkadaşlarını gözcü olarak duruşmayı takip etmeleri için gönderdiler.

1 saat kadar sonra, duruşma salonundan çıkan avukatlar ve işçiler, basına bilgilendirme yaptılar. Açıklamayı yapan Tümtis Genel Sekreteri Gürel Yılmaz, “*Anayasal haklarını kullanarak sendikaya üye oldukları için işten çıkarılan üyelerimizin ilk duruşması yapıldı. Bugün 11. İş Mahkemesi'nde 19 işçi hakkında görülen davamız, 24 Ağustos'a ertelendi. Bizi*

burada da yanız bırakmayan Tek Gıda İş Sendikası temsilcisi, Çağdaş Hukukçular Derneği ve Avusturya'dan Horald Vid Sendikası'na teşekkür ediyoruz.

Mücadelemiz sonuna kadar hem hukuksal alanda, hem de Mahmutbey ve Kurtköy'de sonuna kadar direnişimizle sürdüreceğiz” dedikten sonra, kısa bir açıklama yapan Çağdaş Hukukçular Derneğinden bir avukat, “UPS işçilerinin 80'li günleri aşan direnişlerini saygıyla destekliyoruz. Bundan sonra biz de UPS işçilerinin hukuksal süreçlerinin takipçisi olacağız” dedi.

Devrimci İşçi Komiteleri de işçilerin yanında mahkemelerini izledi. İşçiler açıklama sırasında adliye önünde “UPS'ye sendika girecek başka yolu yok”, “Sendika hakkımız engellenemez”, “UPS şaşırma sabrımızı taşıрма” sloganlarını atılar. Açıklamadan sonra işçiler, geldikleri araçlara binerek direniş alanlarına döndüler. □

ÇARŞAMBA EYLEMLERİ DEVAM EDİYOR

“İşte buradayız bugün direnişin 87 günü biz bu inançla bu örgütlülükle kararlılıkla direniş zaferle sonuçlanana dek kaç gün kaç hafta kaç ay geçerse geçsin biz mücadele etmeye direnmeye örgütlülüğümüzü yükseltmeye ve zafere taşımaya kararlı ve inançlıyız. Bir kez daha UPS bünyesinde çalışan kardeşlerimize sesleniyorum acentelerde çalışan kardeşlerime sesleniyorum diğer alanlarda çalışan kardeşlerime sesleniyorum onların baskıları önünde boyun eğmeyin onlardan korkmanız için hiçbir neden yok onlar örgütlü güç karşısında hiç bir şeydirler.”

Direnişin 87 gününde olan UPS işçileri, ilk günkü kararlı duruşlarına devam ediyorlar. 87 gün boyunca farklı boyutlarda işçilere yönelik saldırılar yapıldı. En son geçen hafta bir işçi arkadaş işten atılmıştı.

Basın açıklaması yapılan yere sac takan, bu hafta da işçilerin pankartı taşıdığı yere tel örgüler takan UPS yetkilileri, bu uygulamalarla her Çarşamba eylem yapan işçileri yıldırma istiyorlar.

Sabah saat dokuza doğru işçiler toplanmaya başladı. Sermayenin uşakları gene işçileri bekliyorlardı. İşçi ve polis arasında kısa bir gerginlik yaşandıktan sonra yürüyüş başladı. “UPS İşçisi Yalnız Değildir”, “İş Ekmek Yoksa Barış da Yok”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz”, “Kavga Bitmedi Daha Yeni Başlıyor”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları sıkça atıldı.

Daha sonra TÜMTİS İzmir Şubesi Başkanı Şükrü Günseli konuşma yaptı. Konuşmasında şunlara değindi; “87 gündür eylemimizi devam ettiriyoruz ve 87 günden sonra da UPS işçilerinin anayasal hakkı olan sendikalaşmaya saygı gösterilince değin bu örgütlü güç ve irade karşısında saygı duyarak boyun eğinceye kadar mücadelemiz kavgamız büyüyerek devam edecektir. Ta di-

renişin ilk gününden beri işverenleri işveren yetkililerini her defasında uyardık. Dedik ki bu işyerinde çalışan insanlar anayasa hakkına sahiptir. Sendikalı olmak onların en temel hakkıdır. Bu anayasal hakka karşı saldırgan bir tutumda olmayın bu hakka karşı saygılı olun ve suç işlemeye devam etmeyin dedik. Ama her defasında işveren yetkilileri Amerikan zihniyetiyle işçi arkadaşlarımıza kardeşlerimize kölece bir uygulamayla bakmaya ve bu mücadeleye saldırgan bir tutumu devam ettirdiler. Her defasında işçi arkadaşlarımızın kafasını karıştırmak için yalanlara başvurdular. Demagojiye başvurdular. Sendikamız hakkında iftiralara başvurdular. Ama bütün bu hileleri ayak oyunlarını içerdeki örgütlülüğümüzün büyümesini engellemeye yetmedi yetmeyecektir. İşte buradayız bugün direnişin 87 günü biz bu inançla bu örgütlülükle kararlılıkla direniş zaferle sonuçlanana dek kaç gün kaç hafta kaç ay geçerse geçsin biz mücadele etmeye direnmeye örgütlülüğümüzü yükseltmeye ve zafere taşımaya kararlı ve inançlıyız. Bir kez daha UPS bünyesinde çalışan kardeşlerimize sesleniyorum acentelerde çalışan kardeşlerime sesleniyorum diğer alanlarda çalışan kardeşlerime sesleniyorum onların baskıları önünde boyun eğmeyin onlardan korkmanız için hiçbir neden

yok onlar örgütlü güç karşısında hiç bir şeydirler. Bunu öyle bilin kararlı olun cesaretli olun örgütlülüğünüzü koruyun başınız dik ve onurluca bir çalışma yaşamını bu sayede kurmaya doğru mücadelenizi yükseltmeye çağıyorum. Sizler cesaretli ve kararlıca davrandığınız sürece Tümtis sendikası bütün olanaklarıyla bu mücadelenin en önünde bu mücadeleyi zafere taşımak için her yolu, mücadele yöntemini deneyecek ve bunu cesaretle yükseltmeye devam edecek sizlerin önünde onurluca yürüyecektir bunu böyle bilmelisiniz. Ambar işçisi arkadaşlar bugüne kadarki desteklerinizden dolayı size teşekkür ediyoruz. Zaten bu sizin göreviniz. Bu destek ve dayanışmanın daha da büyüyerek devam edeceğine inanıyoruz. Bütün arkadaşlar da buna inansınlar. Demokratik kitle örgütlerine de şimdiye kadar verdikleri desteklerinden dolayı teşekkür ediyoruz. Biz mücadele örgütüyüz herkes buna uygun bir disiplinle hareket etmeli gereksiz tartışmalara işçi arkadaşların girmemesini istiyorum” diyerek sözlerine son verdi.

Bu konuşmadan sonra işçiler sloganlarla direniş yerine yürüdüler. Bugünkü eyleme, İzmir Büyükşehir Belediyesinde taşeronda çalışan Park-Bahçe işçileri de destek verdi. İşçiler direnişe devam ediyorlar.

Mücadele Birliği / İzmir

“DİRENİŞİMİZ KAZANANA DEK SÜRECEK”

Mücadele Birliği: 78 gündür devam eden direnişinizi anlatır mısınız?

Erol: Bundan 78 gün önce anayasal hakkımızın kullanarak sendikaya üye olduk. İşten atıldık. 78 gün boyunca da örgütlenme ve dayanışma duygumuz daha çok perçinlendi. UPS'nin %5 hissedarı olan Haluk ÖNDER'in kolluk güçlerini kullanarak baskı yapması, içeriye yasal olmayan yollarla işçi sokması ve buna eşlik ederek bizlere saldırması, dışardaki örgütlenmemizi daha çok güçlendirdi. İçeride tahrik edici laf atanlar oluyor, çalışan üye arkadaşlarımız bu olayları görüp müdahale edip uyarıyorlar. Bu tür gelişmelerle, içeride olan işçiler de sendikamıza üye oluyorlar. UPS daha önceden bizleri kendi işçisi olarak kabul etmemiş ve bunda direktmişti. Çeşitli siyasi partilerin gelip görüşmeler yapması olumlu oldu, şimdi bizi işçisi olarak kabul ediyor ve yasal yollarla (mahkeme kararı ile) işe alınacağımız söyleniyor.

Burada bir şekilde direnişimiz devam ediyor. İşçiler arasında biraz kopukluklar olsa da, buna sendika ve komitemizle müdahale ediyoruz. Arkadaşlarımızı direnişe devam etmeleri için ikna ediyoruz.

Fikret: Hadımköy UPS Aktarma Merkezi'nde 30 Mayıs 2010'da işbaşı yapmak için oradaydık, bizden önce işbaşı yapan ERKA diye bir taşeron şirkete ait işçiler işbaşı yaptırılmıştı. Bizim yerimize

vardiya alınmıştı. Oranın müdürü bizimle dalga geçercesine “Neden iş başı yapmıyorsunuz?” dedi. Biz de “Yerimize işçiler alınmış” dedik. O da bize “Çalışmadığınızı takdirde aktarmanın dışına çıkın” dedi. Ondan sonra “Orayı terk etmediğimiz sürece jandarmayı çağıracağını” söyledi. Bizler de çıkmayacağımızı, burayı terk etmeyeceğimizi söyledik. Sonra jandarma geldi. Bize baskı kurmaya başladı. Aktarmadan çıkmazsak gözaltına alınacağımız tehdidiyle korkutmaya çalıştılar. Jandarma bize neden işten çıkarıldığımızı sorunca biz de “Sendikalı olduğumuz için işten çıkardılar” dedik, jandarma da “Sendikalı olmak sizin hakkınız ama burada durarak suç işliyorsunuz. Buradan çıkın” dediler ve aktarmadan çıkmamızı söylediler. CİB diye bir taşeron şirketin servisi geldi, bizi ona bindirmeye çalışarak aktarmadan çıkmamız için zorlamaya başladılar. Ama biz yine de çıkmadık, sendika gelene kadar beledik. Sendikamızdan birileri gelince sendikamızın aracına binerek sendikada ne yapacağımızı konuşmak üzere oradan çıktık.

Şu anda direnişimize devam ediyoruz. Bütün kararlılığımızla eylemi sürdüreceğiz, biz istiyoruz ki UPS bu tavrından vazgeçsin, işçi düşmanlığından vazgeçsin, gelsin sendikamızla bir an evvel bu işi çözsün, her şeyde polisle karşı karşıya kalmayalım.

Mücadele Birliği: Daha önce UPS'de çalışırken bir iş kazası yaşadığınızı duyduk, nasıl bir kaza geçirdiniz anlatır mısınız?

Fikret: UPS'nin aktarma şefi ayağımın üstüne potif'i indirdi, ayağımı çekmeye çalıştım çekemedim. Ayağımın parmakları ezildi. Baş parmağımın tırnağı koptu. Potif'i ayağımın üstünden kaldırdıktan sonra bana UPS'nin şefi “Yukarı çık paydos saatini bekle” dedi. Yukarı çıktım ayağım kan içinde, sızıyla paydos saatini bekledim. Paydos saatinden sonra işçi arkadaşlarım beni Gazi Hastanesi'ne aldılar. Bunu duyan bizim şefimiz UPS şefini aradı, “Neden elemanımızı hastaneye kaldırmadınız” diye sormuş, o da “İş başındaydık onun için alamadık” demiş. Normalde bana sevk vermeleri ve bütün masrafımı karşılamaları gerekiyordu. Ama hastane masrafını kendi cebimden karşıladım. Bana o gün UPS'den bir geçmiş olsun bile demediler.

Mücadele Birliği : Son olarak söylemek istedikleriniz?

Fikret: Buradaki direnişimiz sonuna kadar devam edecek. Ta ki kazanana kadar devam edecek. Teşekkür ediyorum.

İKİ FARKLI

Ankara'da acayip işler oluyor. Anayasa Mahkemesi, değme illegal örgütlere taş çıkarır derecede gizlice toplanıyor, gizli hücreler gibi tartışıp Anayasa Kanunu'nu karara bağlıyorlar. Devrim, açık alanları, sokakları ele geçirdikçe, resmi devlet yer altına iniyor. Gizli toplantılar, gizli diplomasi, açık edilmemesi için özen gösterilen kararlar... Ancak kuşatma altındaki bir egemenlik böyle davranır.

Solucan Yemiyle Balina Avına Çıkmak

Anayasa Mahkemesi son sözü söyledi ve AKP'nin anayasa tasarısında "pılavlık" bir budama yaparak, referandum yemini geniş kitlelerin önüne sürdü. Emperyalist tam ilhakin tepelerden aşağı düşürdüğü sermaye kesimlerinin asıl isteği, tasarının toptan iptal edilmesiydi ancak bu kadarıyla da yetinebilirlerdi; çünkü mahkeme öyle kritik budamalar yapmıştı ki, AKP yanlısı bir gazetecinin sözleriyle: "Yasanın kolu kanadı kırılmış"tı. Bu haliyle tasarı tam ilhakçıların yargı üzerindeki denetimini sağlayamazdı. Buna rağmen, sermayenin her iki kampı da, ne İsa'ya ne Musa'ya yaranan bu paketten memnun görünüyorlar. Tam ilhakin basit icracısı AKP de, şimdilik, bu kanadı kırık paketten çok, referandum yoluyla geniş kitlelerin ilgisini eylem alanlarından sandık başına doğru çekmenin daha hayırlı bir tutum olduğuna karar vermiş görünüyor.

Sonuç olarak, kimsenin işine yaramayan, kavgalı sermaye kamplarından hiç birine özel bir üstünlük vadetmeyen bu güdük değişikliklerin, toplumun önüne "en kritik dönüşüm" olarak pazarlanması için, her iki taraf da kolları sıvadı. Önümüzdeki aylar boyunca, bütün enerjilerini, geniş emekçi yığınlarına bu pakete evet ya da hayır demenin ne derece önemli-kritik-tarihi bir şey olduğu zokasını yutturmak için harcayacaklar.

Oltaya taktıkları bir solucan; avlamaya çalıştıkları ise en köklü sorunlarına köklü çözümler için ayağa kalkan emekçiler ve özgürlük için sonuna kadar gitmeye hazır olduğunu şimdiden kanıtlayan Kürt halkı... Her açıdan zavallı bir çaba. Yine de, bu zavallı çabada sermaye yalnız değil.

Boykot Eylemi Yeni Değil

Şimdiden referanduma yönelik üç farklı tavır, gücünü kitlelere kanıtlamak için yola çıkmış bulunuyor. Evetçiler, hayırcılar ve boykotçular. Boykotu sanki yeni ortaya çıkmış bir tavrımsı gibi ele alanlar, o büyük gerçeği, emekçilerin önemli bir kesiminin düzenin partilerinden çok uzun zamandır umudu kestiği gerçeğini hala gizlemeye çalışanlardır.

Uzun iç savaş ve devrim yılları boyunca, Kitlelerin çok ciddi bir bölümü (bazen %35'lere tırmanan) yüksek oranlarda sandık başına gitmeyerek, tutarlı ve ısrarlı bir boykot tavrını ortaya koymuştur. Ancak tekeli sermaye, ısrarla ve titizlikle, toplumun önemli bir kesiminin boykot tavrını gözden ırak tutmaya çabalamıştı.

Leninist Parti'nin boykot eylemi ve çağrıları, işte böylesine geniş bir emekçi tabanın devrimci arayış ve yönelimlerine denk düşüyordu. Yine de, oldukça kalabalık olan bu "boykot partisi"nin dağınlığı, belli bir siyasi program etrafında az çok bir araya gelecek siyasi iradeyi geliştirememesi gibi nedenlerle, tekeli sermayenin sessizlik komplolarında kaynayıp gittiler. Sermayenin bu tavrı, kendi sınıf çıkarlarına tamamen uygun. Acı ve ders verici olan ise, kendine devrimin öncüsü sıfatı yakıştıran nice siyasi çevrenin de aynı körlük içinde olması ve sermayenin sessizlik komplolarına ortak olmalarıdır. Oportünizmi yeterince tanıyoruz, boykot partisinin bu gücü, onların devrim karşısındaki inançsızlıklarını yerle bir ediyordu. Körlüklerinin nedeni budur.

Fakat, şimdi bu körleri bir anda "boykot gevezesi" haline getirecek önemli bir gelişme yaşanıyor. "Boykot partisi"ne, yeni ve güçlü bir aktör katılıyor: BDP. Bugüne kadar boykot eylemini "politika yapmaktan korkmak" gibi saçmalıklarla suçlayanların, BDP'nin ve Kürt halkının bu ileri devrimci adımı karşısında, tükürdüklerini nasıl yalayacaklarını doğrusu merak ediyoruz.

Kitlelerin Zoruyla Atılan Bir Adım

Kürt halkının temsilcileri, sözkonusu referanduma evet veya hayır demenin, sermayenin iki kesiminin ortaya koyduğu tiyatrodan

rol almak anlamına geleceğini, bu iki sermaye kesiminden bağımsız bir kitle tavrı olarak boykotu gündeme getirdikleri ifade ediyorlar. Kuşkusuz, bugüne dek ulusal sorunun en köklü meselelerini burjuva sınıfın şu ya da bu kesimine dayanarak çözmeye çalışan UKH için, bu bağımsız tavır elbette önemlidir. İleri bir adımdır. Fakat bunun kadar önemli olan, bu ileri adımın hangi nedenlere bağlı olarak gündeme geldiğidir.

UKH, bölgede ortaya çıkacak boykot oranının, Kürt halkının kendi kaderini tayin referandumunun bir izdüşümü olacağını dile getirmekte. Varolan politik baskıların olağanüstü düzeyi hesaba katıldığında, böyle bir iddialaşmanın taşıdığı risklerin büyüklüğü unutulmamalıdır. Bu konuya daha sonra dönmek üzere, biz şimdi UKH'nin boykot tavrını, nasıl bir siyasi iklimde gündeme getirdiğine bakalım. Böylece, bu ileri adımın ortaya çıkaracağı yeni koşulları anlamamız kolaylaşacaktır.

UKH boykot tavrını belirlerken, Kürdistan'da muazzam bir kitle gücüne ulaşan devrime dayanmaktadır. Tekeli sermaye devleti, adeta "köprüden önceki son çıkış" bağlamında, Kürt halkı daha ileri gitmesin diye, açılım adı verilen süreci başlatmıştı. Ancak Kürt halkını düzen içinde tutmak için ödenecek fatura sermaye tarafından öylesine düşük tutuldu ki, bu halkı düzene bağlamak için can hıraş çaba sarfedenler bile isyan etti. Ortaya konan kırıntı, düzen içi çözüm yanlılarının Kürt halkı içindeki gücünü neredeyse sıfırladı. Sonuç, bunlar için gerçek bir hüsrana oldu; Kürt halkının en geri kesimleri bile, bu sürecin sonunda, düzen partilerinden ve parlamenter sistemden koptular. Halkın vekillere yönelik söyledikleri "Ne işiniz var mecliste! Dağa çıkın!" sözleri öfkeyle öylesine söylenmiş şeyler değildi. Bu söz, koca bir halkın düzenden kopuşunun, onu yıkmak için her türlü ortaculuğu terketmesinin açık bir ifadesiydi.

UKH, işte bu politik iklimde boykot tavrını belirledi. Halkın düzen içi çözümlere kapılarını kapadığı ortamda, başka türlü davranmak mümkün değildi.

Ancak hemen belirtmek gerekir ki; boykot, evet-hayır tavrının yanında "üçüncü bir

LI BOYKOT

seçenek” değildir. Boykotu, düzen içi iki seçenekle aynı düzeye indirmek, son derece geri bir mantıktır. Boykot, düzen dışı devrimci bir eylem olduğu için, diğer iki seçenektan nitelikçe farklıdır. Boykot, geniş emekçi kitlelerin sermayenin parlamenter sistemine, seçimlerine ve partilerine tam güvensizlik, öfke dolu duygular ve bir devrim arayışının ifadesidir.

Peki UKH, boykot eylemini bu niteliksel yönüyle mi ele alıyor? Bu soruya olumlu cevap vermek ne yazık ki mümkün değil. Manzara her şeyi anlatıyor: Koca bir halk şehirlerde tam bir ayaklanma halinde, barikatlar kuruyor, panzerleri ateş toplarıyla dövüyor; dağlarda sürüp giden savaş düzen güçlerine bizzat kendilerinin ifade etmek zorunda kaldıkları bir yenilgi ortamı yaratıyor; halk her türlü aldatmaca, pohpohlama ve bunlara eşlik eden tehditlere rağmen sandıkları boykot etmeye hazırlanıyor; ancak öte yandan bu manzaraya zıt bir biçimde UKH'nin en yetkili sözcüleri “çözüm siperde değil, mecliste” açıklaması yapıyorlar. Bir kafa karışıklığı mı? Öyle olmasını umardık. Çünkü bazen olayların olağanüstü hızıyla karışan kafalar, zaman içinde geniş halk kitlelerinin eylemlerinin ortaya çıkardığı derslerle, berrak bir tutuma her zaman varır. Oysa ki, siperlerin değil meclisin çözüm yeri olduğuna dair yanlış, vekillere “Ne işiniz var mecliste!” diyen halk yığınları tarafından dahi paylaşılmıyor.

İki Farklı Boykot Var

UKH açısından temel sorun, demokrasinin ve ezilen ulusların özgürlüğünün, tekelci kapitalist egemenlik altında kazanılacağına dair, o tarihi yanlışlıktır. Koca bir yüzyıl, bu beklentinin ne denli bir hayal olduğuna kanıttır. Tekelci kapitalizmin egemenliği, demokrasiye değil, siyasi gericiğe, faşizme, askeri diktatörlüklere dayanır. Kapitalizm altında demokrasinin kazanılması ya imkansızdır ya da ancak, sonuçta kapitalizmin yıkılmasına varan bir dizi devrimin gerçekleşmesine bağlıdır.

İşçi ve emekçilerin mücadelesinin en güçlü ve örgütlü olduğu ülkelerde bile demokrasi alabildiğine güdük, sınırlı, biçimsel ve tümüyle güvenceden yoksundur. Bu yüzden, ya

mevcut kapitalist sistemi ortadan kaldıracak bir devrimci demokrasiye ulaşılır; ya da kapitalist mülk sahiplerini bir daha ayağa kalkamaz hale getiren bir dizi büyük devrimci atılım demokrasiyi getirir ve zaten emekçi yığınlar elde edilen bu devrimci demokrasiyle, kapitalizmin mezarını kazarlar.

Türkiye ve Kürdistan söz konusu olduğunda, güdük ve sınırlı bir demokrasiden dahi söz edilemez. Örneğin, UKH'nin, Avrupa Birliği yasalarına atıfta bulunarak ilan ettiği “özerklik” hedefi bile, mevcut ezen-ezilen ulus ilişkilerini değiştirmedeği halde, sermayenin sözcüleri tarafından “tam anlamıyla bir savaş nedeni” olarak görülmektedir.

Biçimi aynı olsa dahi, özü ve hedefi açısından, iki farklı boykot bulunuyor: UKH boykotu, Kürt halkının halihazırdaki devrimci birikim, talep ve hedeflerinden daha geriye düşmemek için savunuyor. Ancak boykotu, kapitalist egemenlik altında demokrasi arayışlarının bir aracı haline getirerek, kapıdan kovduğu düzen içi yönelimleri, bacadan içeri almış oluyor.

Leninist Parti ise, referandumda boykotu, hızlı bir yükselişte olan devrimci kitle eylemlerini sandık başı oyunları ve beklentileriyle kesintiye uğratmamak için; bu eylemleri daha ileriye, tek gerçek ve tarihi hak olan iktidarı fethetme hakkı için öne sürüyor. Leninistler, olgunlaşma yolunda ilerleyen ayaklanma ortamına, henüz sistemden umudunu kesmemiş olan daha geri kitleleri de katabilmek için, boykot eyleminin en geniş yaygınlıkta çağrısını yapıyor.

Sokakta Kazanıp Masada Kaybetme Riski

Son olarak, boykotu, Kürt halkının kendi kaderini tayin iradesini ortaya koymak için bir prova olarak değerlendirenlere yaptığımız riziko uyarısına geri dönmek istiyoruz.

Kürt halkı ve öncüleri, bölgede seçimler üzerinde oynanan oyunları herkesten çok daha iyi bilir. Bu sandık başı oyunlarını, sandığa gitmeyerek boşa çıkartmak ise ne yazık ki mümkün değildir. Gerçek boykot oranı ile, resmen ilan edilecek oran arasında büyük bir uçurum olacaktır, bu kimseyi şaşırtmasın.

Çünkü sermayenin elinde, yalnızca sandığa atılan oyları değil, aynı zamanda atılmayanları da istediği yönde eğip bükebilecek teknik hazırlık ve ekipman zaten mevcut. 2007 seçimlerini hatırlayalım. Sermayenin temel hedeflerinden biriydi boykot partisi. Seçim öncesinde ve sonrasında ortaya çıkan bir dizi skandal, bu iddiamızı yeterince kanıtlıyor.

2007 seçimlerinden hemen önce ne olmuştu? 45 milyon küsur olması gereken seçmen sayısı, bir anda 41 milyona düşürülmüştü. Bu düşüşe yapılan açıklamalar, düzenin kimi sözcülerini dahi isyan ettirmişti. Uzun yıllardır sandık başına gitmeyerek; hatta muhtarlıktan seçmen kağıdı bile almayarak tutarlı bir tavır sergileyen milyonlarca insan, topluca listeden düşürülmüştü. Yalnızca Kadıköy bölgesinde, bu tavrından vazgeçip ismini seçmen listelerinde bulamayan 7 bin kişinin şikayet dilekçesi yazdığı, bazı gazetelerde duyurulmuştu.

Oyun bununla bitmedi. Bilgisayar ortamında yapılan oy sayımına inanılmaz müdahaleler gerçekleşti. 2007 seçimlerinden kısa bir süre sonra, Birgün gazetesinde, bir bilgisayar uzmanının dile getirdikleri, bu açıdan oldukça ilgi çekiciydi. Bu uzman, özellikle gece 23.00'ten sonra, her yarım saatte bir ilan edilen seçim sonuçlarının AKP oylarını, tesadüfe imkan tanımayan düzenlilikte, adeta otomatik oranlarda arttırdığına tanık olmuştu. Böylesine düzenli matematiksel kesinlikteki artışların, ancak ve ancak bir otomatik sistemin sonuçlara müdahale etmesiyle açıklanabileceğini söylüyordu. Nitekim, seçim sonuçlarını derleyen bilgisayar yazılım şirketinin, daha önce Ukrayna ve Lübnan gibi nice tartışmalı seçimlerde de imzası olduğu anlaşılabilecekti.

Bu teknik altyapı ve ekipmanların, ezilen ulusun iradesini ortaya çıkaracak bir referandumda nasıl sonuçlar yaratacağını tahmin etmek zor değil. Boykot sokaktan doğar ve gücü sokaklardadır. Bu nedenle Kürt halkı, boykot eylemini, ilan edilecek sonuçlara bakmaksızın, gerçek özgürlükleri getirecek bir devrimci ayaklanma için, bu yolda bir hazırlık olarak kullanmalıdır. □

KADIKÖY BELEDİYESİ'NDE GREV KARARI ASILDI

DİSK Genel İş Sendikası'na bağlı Kadıköy Belediyesi işçileri 173 gündür süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin sonunda uzlaşmaya varılamaması nedeniyle 19 Temmuz Pazartesi günü greve başladılar. Gerçekleşen görüşmelerde sözleşme üzerindeki 77 madde üzerinde anlaşmaya varılırken 4 madde taraflar arasında ayrılığa neden olunca Genel İş Sendikası tarafından grev kararı alındı.

Grevin başlaması ile birlikte Kadıköy Be-

lediyesi'nin bahçesi de hızla grev havasına büründü. Asılan pankartlar ve bahçede bekleyen işçilerin yanı sıra davul ve zurna eşliğinde çekilen halaylar işçilerin birlikte mücadelesini temsil ediyordu.

19 Temmuz günü başlatılan grev ile ilgili olarak aynı gün saat 12:30'da Kadıköy Belediyesi önünde bir basın açıklaması yapılarak belediye işçilerinin yıllardan beri Kadıköy Halkı'na hizmet verdiği belirtildi ve "Kadıköy bu

kadar ayrıcalıklı ve yaşanabilir bir kent olduysa bunda elbette ki bizlerin payı büyüktür. Şimdi ise emeğimizin ve alın terimizin karşılığını istiyoruz." denildi.

Basında işçilerin yüksek ücret aldığına dair haberler yayınlandığına da dikkat çekilen açıklama şöyle devam etti: "Kadıköy Belediye Başkanlığına ve Kadıköy Gazetesi'ne sitemiz var. Lütfen Kadıköy Halkını yanlış bilgilendirmeyiniz, gerçekleri söyleyiniz ve yazınız. Kadıköy Belediyesinde çalışan bir işçinin net maaşının 2500 TL olduğu, yapılacak %10'luk zam ile 2750 TL olacağı şeklinde gerçeği yansıtmayan bir şekilde ilan verilmiş, kamuoyu ve Kadıköy halkı yanlış bilgilendirilmeye çalışılmıştır." Açıklama sonunda işçiler maaş bordrolarını da basına dağıtarak maaşlarının, belediye başkanının söylediği rakama ulaşması için değil %10, %30 oranındaki bir zammın bile yeterli olmayacağını anlattılar.

"Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" ve "Yaşasın Sınıf Mücadelesi" sloganlarıyla açıklama sona erdi. □

HAKLARIMIZI ALINCAYA KADAR GREV SÜRECEK!

17 Temmuz'da Kadıköy Belediyesi'nde çalışan Genel İş Sendikası'na bağlı sendikalı işçiler toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamayınca greve çıktı. 6 gündür gece gündüz belediyenin önünde direnişte olan işçiler kararlılar. Kadıköy Belediyesi'nde çalışan işçilerin elinde olan TİS'i belediye işçilerin elinden almak istiyor. Haklarını korumak için greve giden işçiler belediyenin çoğu alanında çalışıyorlar. Kitle örgütleri ve HSGGP 24 Temmuz cumartesi günü işçileri ziyaret etti. Kadıköy Belediyesi'nden rıhtıma kadar yolun bir tarafını trafiğe kapatarak Genel İş Sendikası ve kitle örgütleriyle yürüyüş yapıldı. Saat 14.30'da başlayan yürüyüş sıcaklığa rağmen canlı geçti.

Kadıköy Meydanı'na gelindiğinde, basın açıklaması yapan Herkes Güvenli Gelecek Platformu adına konuşan Şahbaş; "Kadıköy Belediye işçilerinin yalnız değil. Mücadeleleri başarıya ulaşıncaya kadar yanlarında olacağız, destek ve dayanışmamızı sürdüreceğiz" dedi. Eylemede sık sık "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz", "Taşeron Değil Emekçiye Bütçe", "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganlarını atılar.

Kimisi temizlik işçisi, kimi başkanlık dairesinde... İşçiler yürüyor güneşin altında. Yürüyüşten önce işçilerle söyleştik:

Sefer: 1 Mart 2010 tarihinde TİS görüşmeleri başladı. Genel İş Sendikası ile işveren oturdu masaya. Taban, yani en düşük yevmiye, yemek parası, yol parası gibi maddelerde ise sendikamız ile işveren bir anlaşma sağlayamadı. 17 Temmuz .2010 tarihinde greve çıktık. 6 gündür Belediye Başkanlığı önünde çadırımızı kurup direnişe başladık.

Genel İş Sendikası işverenlerle görüşmeye açık. Ama biz kazanıncaya kadar greve devam edeceğiz. Belediyenin taşeron firması ile işçiler arasında tatsız bir olay oldu. Taşeron firma işçileri bizim grevimizi kırmaya çalışıyorlar. Ama asla kimse başaramayacak. Onları, yani taşer-

ron firmanın grev kırıcı işçilerini dün gece engelledik ve mücadelemize devam edeceğiz.

Ahmet: Hasan Taşan isimli Belediyenin kadrolu temizlik işleri müdürü grevi kırmaya çalışıyor, taşeron firmanın sahibiymiş gibi davranıp grev kırıcılığı yapıyor.

Niyazi: Bordrolarımızla ilgili çıkan haberler yalandır. Bunu da Belediye Başkanı kendisi uyduruyor. Bizim aldığımız net ücret 1.500 TL civarındadır. Bir de şu var, burada çalışan birçok işçi 20 yılın üstünde bir süredir çalışan kadrolu işçilerdir. Şu an belediyenin 470 personeli var ama 70 kişi işbaşında diğer işçiler grevdedir. □

KENT AŞ. İŞÇİLERİ TOPLANTI SIRASINDA EROL EKİCİ İLE TARTIŞTI

İşe dönme mahkemesini kazanan Kent AŞ işçilerinin temyiz kararı da işçilerin lehine sonuçlandı. Geçen hafta gelen temyiz kararından sonra işçiler ve sendika yöneticileri arasında bir toplantı yapıldı. Bu süreci işçiler sendika ile birlikte değerlendirmek ve bundan sonra ne yapılacağı konusunda bir amaç birliği için toplanıldı. Toplantıya Genel-İş başkanı Erol Ekici, seçimleri kazanan ve Mehmet Çınar'ın yerine gelen 5 nolu şube başkanı Naci Başkan ve sendikanın avukatıyla birlikte Kent A.Ş. işçilerinin çoğunluğu katıldı.

İlk önce Ekici kısa bir konuşma yaptı. Daha sonra sendikanın avukatı, hukuksal süreci işçilere anlattı. Ve haklarının ne olduğuna kısaca değindi. İşe bu bir ay içinde dönme olasılıklarını da belirtti. Fakat en kötü ihtimali de göz önünde bulundurarak, sürecin ne getireceğini de bilmediğini söyledi. İşçiler hukuksal yöndeki soruları avukat cevapladıktan sonra sözü tekrar Erol Ekici aldı. Yavaş yavaş salondaki hava gerilmeye başladı. İşçilerin sordukları sorulara tıpkı Ankara sürecindeki gibi kaçamak ve bağırarak cevap veren Ekici'nin bir hayli gergin olduğu gözden kaçmadı. İşçilerin sorduğu her soru sonrasında sinirleri daha fazla gerilen Ekici, bir işçinin "Biz bir buçuk yıldır işsiziz, senin yerin rahat, bundan sonra gene olumsuz bir sonuç çıkarsa ne yapacağız?" demesi, başka bir işçi arkadaşın da "Bizimle birlikte ölüme var mısın?" demesi üzerine ortam daha çok gerildi.

Aynı işçi arkadaşın Ekici'nin Ankara sürecinde kullandığı "90 bin üyem var bunların 300 tanesi gitse de bir şey olmaz" sözlerini hatırlatması ve Ekici'nin işçiye "Bunu söyleyen namussuz" demesi havayı daha da gerdi. İşçinin de "Bu sözleri sen söyledin" demesi üzerine Erol

Ekici işçi arkadaşına "Namussuzluk yapma" dedi. İşçi arkadaş da "Asıl namussuz sensin, Ankara'da bizi satan da sensin, Tekel işçilerinin eyleminde demokrasi nutukları atıyordun, ama kendi işçine sahip çıkmadın, hepiniz namussuzsunuz" dedi. Daha sonra işçiler Ekici'yle yaklaşık olarak beş dakika çok sert bir tartışma yaşadılar.

İşçilerin işe geri dönmek için dolduracakları işe başvuru kağıtları dağıtılmasıyla birlikte, gergin atmosfer kısa bir süre de olsa dağıldı. Ve işçiler 1 aylık hukuksal süreci bekleyeceklerini daha sonra ne yapacaklarına kendi aralarında toplanarak karar vereceklerini söylediler. □

KİPA İŞÇİLERİ: GERİ DÖNÜŞ YOK!

Tesco/Kipa patronunun çoğunluk tespiti yapmış olduğu itirazın ardından, Kipa işçileri Balçova Kipa önünde, patronun tutumunu karşı eylem yaptı..

Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri, BDSP, UPS İşçileri ve TÜMTİS üye ve yöneticilerinin de destek verdiği eylemde, Kipa işçileri 16 Temmuz günü saat 16:00'da Balçova Kipa önünde toplanmaya başladılar.

1000'e yakın kişinin katıldığı, saat 18:00'de başlayan basın açıklamasında ilk sözü alan Türk-İş İzmir 3. Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı işçilere ve eyleme katılan emek dostlarına hitap ederek "Kipa işçilerinin 7 yıldır inanç, sabır ve onurla sürdürdüğü örgütlenme mücadelesi zaferle sonuçlanacak ve inanıyorum ki Tez-Koop-İş Sendikası Kipa'ya girecek" dedi.

Daha sonra kürsüye çıkan Tez-Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru; "Tesco/Kipa'da 2003 yılından beri devam eden örgütlenme çalışmaları başarıyla sonuçlanmış, Çalışma Ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, sendikamızın çoğunlukta olduğunu tespit ederek, taraflara bildirmiştir. Bizler, toplu sözleşme sürecinin kesintiye uğramadan devam edeceğini ümit ediyorduk. Ancak Tesco/Kipa işvereni, 2004 yılında yaptığı gibi Çalışma ve Sosyal Güvenlik

Bakanlığının yapmış olduğu tespite itiraz etti. Yapılan bu itiraz adil değildir, meşru değildir, haklı da değildir. Bu itiraz 7 yıldır örgütlenen, umutla bekleyen işçiler için ciddi bir gerginlik ve tedirginlik nedenidir. Bugün, uzun soluklu bir mücadelenin ilk adımını atıyoruz. Tesco/Kipa'da örgütlü 4 binden fazla üyemizin ve örgütlü olduğumuz diğer market çalışanlarının yanımızda olduğundan eminiz. Dost ve kardeş sendikalarımız bizlerle birlikte olduklarını zaten deklare ettiler. Demokratik sınırlar içerisinde üyelerimizle birlikte bir takım kararlar alacağız ve bu kararları hiç çekinmeden uygulamaya koyacağız. Örgütlenmeye devam edeceğiz. Belki sancılı ve sı-

kıntılı bir süreç yaşanacak. Ancak sonuçta Tesco/Kipa işçileri kazanacak. Zafer bizim olacak, zafer bizlere inanan, onurlu Kipa işçilerinin olacak" dedi.

Son olarak eyleme katılanlara seslenen Türk-İş Genel Mali Sekreteri ve Demiryol-İş Sendikası Genel Başkanı Ergün Atalay; "Uzattığımız dost elini havada bırakmayın. Gelin bu işçileri mağdur etmeyin. Biz kavgadan yana değiliz. Bizden korkmayın. Bizim olduğumuz yerde iş barışı vardır, huzur vardır. Türk-İş olarak Tez-Koop-İş Sendikasının Kipa mücadelesinin yanındayız, Tez-Koop-İş'in mücadelesi Türk-İş'in mücadelesidir. Tesco/Kipa'yı Türkiye işçi sınıfının temsilcisi Türk-İş'i ve Kipa işçilerinin temsilcisi Tez-Koop-İş'in yetkisini tanımaya davet ediyoruz. Buradan Hükümete de sesleniyor, örgütlenme önündeki engelleri kaldırın diyoruz" dedi.

İşçilerin "Kipa'ya sendika halaylara girecek", "Gemileri yaktık geri dönüş yok", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Kipa'da teslim olmayacağız", "Örgütlü işçiyi hiçbir kuvvet yenemez", "Kipa UPS omuz omuza "sloganlarının atıldığı eylem yaklaşık üç saat sürdü.

Mücadele Birliği/İzmir

ANTEP KESK ZAMMI PROTESTO ETTİ

15 Temmuz günü Sosyal Güvenlik Kurumu önünde bir araya gelen KESK üyeleri, Temmuz ayı itibari ile kamu emekçilerinin maaşlarına yansiyacak 1,06'lık zammı protesto ettiler.

“KESK Gaziantep Şubeler Platformu” pankartı açan kamu emekçileri, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz”, “Hükümet Güdümlü Sendika İstemiyoruz”, “Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız”, “Hükümet Zammını Al Başına Çal” sloganları attılar.

KESK Şubeler Platformu adına basın açıklamasını okuyan BES şube başkanı Sevgül Özdemir, hükümetin, ekonominin iyiye gittiği ve krizden çıkılmakta olduğu, işsizliğin düşüş eğilimine girdiği yönünde pembe tablolar çizdiğini, gerçek ile yalanın birbirine karıştırılmak istendiğini dile getirerek “Temmuz ayı itibariyle kamu emekçilerine reva görülen 1.06'lık enflasyon farkının günlük yaşamdaki farkına baktığımızda dahi, varsa bir iyileşmenin, bunun emekçiler lehine olmadığını görüyoruz” dedi.

Özdemir, emekçilerin günlük harcamalarının her gün arttığını vurgulayarak “Bu fark ile maaşlarımızda 1 tl'lik bile artış olmayacak. Oysa toplu taşıma ücretlerine baktığımızda İstanbul'da 1.50, Ankara'da 1.85'tir.” diyerek verilen zam ile günde bir defa bile otobüslere binemeyeceklerini dile getirdi.

Özdemir “Kamu emekçilerinin günlük giderlerini ve temel ihtiyaç kalemlerini esas almayan bir enflasyon sepeti üzerinden yapılan enflasyon hesaplamasının gerçekliğimizi ifade etmediğini yıllardır ifade ediyoruz. Arkasına 4688 sayılı yasayı ve yandaş konfederasyonları da alarak her yıl toplu görüşme oyunu ile enflasyon oranlarına dayalı yüzdelik oranlarla kamu emekçilerinin maaşlarını belirlemektedir.

AKP bir yandan maaşlarımıza ve sosyal haklarımıza göz dikerken, bir yandan 657 sayılı yasada yapacağı değişikliklerle iş güvencemizi de elimizden almak istediler. Ancak yandaş konfederasyonların sessizliğine ve desteğine rağmen bir kez daha, AKP'nin hevesi kursağında kalacak” dedi.

Basın açıklaması alkışlar ve sloganlarla sona erdi. □

BOYKOTU TARTIŞTIK

Yeni anayasanın gündeme gelmesinin ardından bütün siyasal hareketler renklerini açıktan belli eder bir duruma geldi. Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme gelen ve işçi ve emekçilerin mücadelesinin kanla bastırılmasına neden olan 12 Eylül faşist askeri darbesinin ardından, yine sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda bu sefer bir anayasa paketi sunuluyor önümüze. Hiçbir zaman 12 Eylül'le hesaplaşmak gibi bir derdi olmayan, aksine 12 Eylül'ün devamı olarak önümüze gelen bu anayasa tartışmaları reformizmin karakterini açık bir şekilde sergilemesinin de önünü açtı. Evet'in de Hayır'm da faşist anayasayı onaylamak anlamına geldiği referandumda düzenle sıkı bağlar içerisinde olanların bu seçeneklerden birini tercih etmeleri hiç de şaşılacak bir durum değil.

Ulusal hareketin, referandumu boykot politikasını kitlelere anlatmak amacıyla BDP Antep İl Örgütü tarafından Antep'te BDP Şırnak milletvekili Hasip Kaplan'ın da katıldığı bir toplantı düzenlendi. Toplantı Antep İHD binasında saat 11.00'de gerçekleştirildi. Demokratik kitle örgütleri temsilcileriyle birlikte gerçekleştirilen toplantıya bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak katıldık.

Hasip Kaplan referandumu neden boykot ettiklerine dair bir bilgilendirme yaptı. Çok kısa süren bir söyleşinin ardından toplantı sona erdi. Toplantı sonrasında ise Antep Mücadele Birliği Platformu temsilcisi arkadaşımız Hasip Kaplan'a “...bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak referandumu boykot ediyoruz. Boykot politikasına bakış açılarımızda ne kadar farklılıklar olsa da mutlaka ortaklaşacağımız noktalar da olacaktır” diyerek yeni çıkan “Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş” adlı kitabımızı hediye etti. Çok memnun olduğunu belirten Kaplan, birlikte hareket etmenin önemine değindikten sonra salondan ayrıldı.

Mücadele Birliği/Antep

EMEKÇİLER DÜŞÜK ZAMLARI PROTESTO EDİYOR

Kamu emekçilerine yapılan 1.06'lık zam, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu üyeleri tarafından, 15 Temmuz günü Taksim Tramvay'dan saat 18.30'da toplanarak Galatasaray Lisesi'ne kadar yapılan bir yürüyüşle protesto edildi.

Türkiye'nin çoğu ilinde aynı anda yapılan protesto gösterileri, İstanbul'da “Tek Yanlı Yüzdelik Artışlar Değil, Toplu Sözleşme” pankartını açarak başladı. Yürüyüş boyunca “Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız”, “Hükümet Zammını Al Başına Çal”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz”, “Rantiye Değil, Emekçiye Bütçe” sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi'nin önüne gelinildiğinde basın açıklamasını okuyan KESK Dönem Sözcüsü ve Tüm Bel Sen şube başkanı Mehmet Demir açıklamada “Bizler enflasyon hedefine dayalı ücret zammı anlayışını reddediyoruz. Bizler insanca yaşayacak bir ücret istiyoruz. Temel ücret üzerinden kamu emekçilerinin mali, sosyal ve demokratik tüm taleplerinin ele alındığı toplu sözleşme masasının derhal kurulmasını istiyoruz” dedi.

Basın açıklaması okuduktan sonra bordolarını yakan kamu emekçileri zammı böyle protesto ettiler.

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK)

ÇELMER İŞÇİLERİ EYLEMDE!

Kocaeli'de Çayırova'da kurulu Çelmer Çelik Fabrikası'nda çalışan işçiler, 16 Temmuz günü direnişe çıktılar. O günden bu yana eylemde, sokaktalar.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlenen Çelmer Metal işçilerine, ilk baskılar patronları Gazi Yılmaz'dan geldi. Tehditler eden ve işyerine sendikayı sokmamak için elinden geleni ardına koymayacağını söyleyen Çelmer patronu, işçiler geri adım atmayınca 19-20 Haziran tarihlerinde 12 işçiyi işten attı.

Sendika önünde direnişe geçen 12 Çelmer işçisinin direnişi, diğer işçi arkadaşlarının desteği ve dayanışması ile başarıya ulaştı ve Çelmer Patronu işten attığı işçileri 7 Temmuz günü işe geri aldı. Ancak Çelmer patronu, 16 Temmuz günü 22 işçiyi birden işten attı. Çelmer işçileri, 16 Temmuz günü fabrika önünde yeniden direnişe başladılar.

25 Temmuz Pazar günü, Çelmer işçileri Taksim'de idi. Saat 14.00 civarında Tramway Durağı'nda "İşten Atmalar Yasaklansın", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları ve "Çelmer İşçileri İşini İstiyor, Birleşik Metal İş Sendikası" pankartı ile toplandılar. Yanlarında onları bırakmayan çocukları... Çelmer işçileri ile aynı kaderi paylaşmış olan ve direnişlerini sürdüren Samka Metal işçileri de sınıf kardeşlerine destek olmak için dövizler ve "Direnişçi Samka Metal İşçileri, Birleşik Metal İş Sendikası" pankartı ile eylemde idiler.

"Üç kuruş ücrete zehirli gazların, tozların içerisinde, cehennem sıcaklığında, ağır mesai saatlerinde gecemizi gündüzümüze katarak çeliğe hayat veriyoruz. Ve çeliğe hayat verirken, insanlık dışı koşullar altında kendi hayatlarımızı tüketiyoruz" diyen Çelmer işçileri, sık sık "İşten Atmalar Yasaklansın", "Çelmer İşçisi Direnişin Simgesi", "Sendikal Hakkımız Engellenemez", "İş Ekmek Yoksa Barış Da Yok" sloganları attılar ve "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşimizi Geri İstiyoruz", "Sendika Hakkımız Engellenemez", "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "Babamın İşini Geri İstiyorum" dövizleri taşıdılar.

Çelmer işçileri, "Buradan sesimizi herkes duysun, işimiz için, ekmeğimiz için ve sendikal olma hakkımız için sonuna kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Kölece çalışma koşullarını sonuna kadar reddedeceğiz.

Direnişçi Tekel işçilerinin açtığı onurlu yoldan ilerleyeceğiz. Yürekerimizi, şu an direnişte bulunan Samka Metal, UPS Kargo, Key Tekstil, İSKİ, İtfaiye, Marmaray ve daha nice sınıf kardeşlerimizin yüreklerinin yanına katacağız" diyerek basın açıklamasını sonlandırdılar. Sınıf kardeşlerini yalnız bırakmayan Samka Metal işçileri adına bir kadın işçi kısa bir konuşma yaptı ve Çelmer İşçilerini desteklediklerini belirtti.

Çelmer işçileri, basın açıklaması bitince kendi hazırladıkları bildirilerini dağıtarak sloganlarla İstiklal Caddesi boyunca yürümeye başladılar. Mis Sokak önüne kadar, çocukları önde "Çelmer İşçisi Direnişin Simgesi", "Sendikal Hakkımız Engellenemez" sloganları atarak yürüdükten sonra, Taksim Meydanı'na geri dönerek eylemlerini sonlandırdılar. □

Samandağ Festivali

Kitle örgütlerinin sınıf örgütlerine olan tahammülsüzlükleri bir kez daha Samandağ Festivali'nde somutlaştı. Aylar öncesinden festivalde Emeğe Ezgi Müzik Grubu ve şiir, tiyatro gruplarımızla etkinliğe katılmak üzere başvuruda bulunmamıza karşı, "daha çok erken" şeklinde cevap aldık. Biz de festivalden önce yaklaşık bir buçuk ay boyunca talebimizi tekrar tekrar yineledik tertip komitesine. Amacımız devrimci müziği, tiyatroyu, devrimci sanatı Samandağ halkına ulaştırmak, onlar-

la paylaşmaktı. Tertip komitesinde yer alan birkaç arkadaşın başvurularımız sırasında "katılmanızı engelleyecek bir neden yok" şeklindeki ifadelerine karşın, ne bizi ne de diğer devrimci yapıların müzik gruplarını festivale dahil etmemişlerdi. Bunun yanında stantlarımızı açmamız için gerekli olan hiç bir ihtiyacımızı da karşılamadılar. Aslında müzik gruplarını festivale dahil etmeyişleri de, stantların kurulumu için ihtiyaçlarımızın karşılanması için hiçbir yardımda bulunmamaları da bizi şaşkırtan bir durum değildi.

Bizler tüm bu olumsuzluklara rağmen yeni baskıdan çıkan kitabımızla (Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş) ve diğer yayınlarmızla stantımızı açtık. Tabii tertip komitesi stantlarımızı bira stantlarının arkasına doğru iten bir şekilde bir organizasyon yapılmıştı. Bundan hiç rahatsız olmayan tertip komitesi, arkadaşlarımızdan birkaç kişinin Mücadele Birliği ve Filistin flamalarını orkestranın arkasında dalgalandırmalarından oldukça rahatsızlık duydular. O kadar ki flamaları defalarca indirme girişiminde dahi bulundular. Ama flamaları alan arkadaşlar onları o kadar sahiplenmişlerdi ki, ezilen, sömürülen proletaryanın bayraklarını dalgalandırmayı ısrarla sürdürdüler.

Bizler çok iyi biliyoruz ki, bu kitle örgütlerinin bir devrim ve sosyalizm iddiası yoktur. Onlar ancak var olan kapitalist sistemin üretim ilişkilerini esnetmekle uğraşırlar, yani kırıntılarla... Onun içindir ki, emeğin iktidarını kurana kadar, zafere ulaşincaya kadar daima, "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi" demeye devam edeceğiz. Devrimci sanatı yaşatmak ve kitlelerle buluşturmaktan asla vazgeçmeyeceğiz. Devrimci sanat engellenemez!

Antakya Mücadele Birliği

AYIŞIĞI SANAT MERKEZLERİ 7. KONFERANSI

Ayışığı Sanat Merkezlerinin bu yıl 7.sini düzenlediği Konferans, 22 Temmuz günü başladı. Bu yıl, önceki yıllardan farklı olarak iki ayrı kurum da yerini almıştı. Kış aylarında açılışını yapan Antakya Ayışığı Sanat Derneği ve 6 Mayıs günü açılışını yapan Ankara Mart Kültür Sanat Düşünce Derneği de Konferans'ta idi.

İlk gün kurumların faaliyet raporlarının değerlendirildiği konferansta, "bir yıl boyunca neler hedeflemiştik ve neler yaptık" başlıca konu idi. İkinci ve üçüncü gün ise, Devrimler ve Sanatın Rolü üzerine sunumlar yapıldı. Antep, Adana, İzmir, Antakya, Ankara ve İstanbul Sanat Merkezleri; Emegın Örgütlenmesinde Sanatın Rolü, Ortadoğu, Latin Amerika, Asya, Avrupa, Sovyet Devrimleri ve Türkiye-Kürdistan Devrimi Sürecinde Sanatın Rolü üzerine iki günlük sunumlar.

İkinci günün akşamı ise sahneyi Devnim Tiyatro Atölyesi alıyordu. "Yaşamak Görevdir Bu Yangın Yerinde" isimli Sivas Katliamı'nı anlatan oyunlarında izleyicileri alıp Sivas'a, 2 Temmuz 1993 gününe götürün Tiyatro Grubu, öfkelerini biletiler izleyenlerin. Gözleri dolanlar, gözyaşlarına hakim olamayanlar da vardı salonda.

Üçüncü gün ise sahne İzmir Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'nin Ewina Newroze – Newroz'un Aşkı oyununa aitti. Tiyatro grubu, daha önce Tüyap Kitap Fuarında oynadıkları bu Kürtçe-Türkçe oyun ile, Tüyap'a ilk defa Kürtçe oyun götürün grup olmuşlardı; bizlere de Newroz ve isyan coşkusunu taşıdılar.

Dördüncü ve Konferansın son günü sabahı, her zamanki gibi Konferans değerlendirmesi yapıldı. Konferans'ın son etkin-

liği, Önsöz Dergisinin 5. yıl kutlaması oldu. Saat 15.00'ten itibaren Ayışığı'nda yerini almaya başlayan Ayışığı dostu sanatçılar, sanat merkezi emekçileri ve dostları, bu mutluluğu birlikte paylaştılar.

Önsöz'ün 5 yıldır yayınlanan sayılarından seçme şiirlerin okunduğu, duyguların anlatıldığı kısa konuşmaların ardından Önsöz için yağünü pastası kesildi. Etkinliğe katılan bir sanatçı dostumuz ilk sahnede yerini aldı. Operanın ülkemizde ve tüm kapitalist ülkelerde zengin sınıfın izleyebildiği bir sanat dalı olduğunu, oysa Sovyetler Birliği'nde genellikle işçilerin izlediği bir sanat olduğunu söyledi ve kısa bir arya söyledi. Kulakların alışkın olmadığı bu müziğin hemen herkesin beğenisini kazandığı, kopan alkışlar ve "bir daha" nidalarıyla anlaşıldı, ve arya devam etti. Dostumuzu sahneden inmedi ve konser verecek olan Emeğe Ezgi'yi sahneye çağırdı. Grupla birlikte "Uzun İnce Bir Yoldayım" ve "Ayrılık" derlerken, salonun coşkusu durmadı.

En son sahnede yerini alan Emeğe Ezgi, ağırlıklı olarak kendi ezgileriyle buluştu izleyicilerle, ve en yeni besteleriyle. Saatler akşama doğru ilerlerken, bir Konferans daha halaylarla, ezgilerle, hazırlanan projelerle ve yüzlerde tebessümlerle sona erdi. Bir sonraki Konferansta buluşmak üzere ayrılanlar, yüreklerinde coşku ve hüznle vedalaştılar. □

NEHİRLEŞEN DİZELER

2 haftada bir düzenlediğimiz "Nehirleşen Dizeler" adlı şiir dinletisi ve şiir üzerine söyleşi etkinliğimizin ikincisini, 25 Temmuz'da Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde yaptık. Bu haftaki konumuz, komünist şair Nazım Hikmet oldu.

Açılış konuşmasını yapan arkadaşımız, Nazım Hikmet'in o döneme damgasını vurma-

sının nedenlerini kısaca anlattı. Serbest şiirin öncüsü diye tanımladığı Nazım Hikmet'in aynı zamanda toplumcu gerçekçi şiirin de büyük bir temsilcisi olduğunu vurguladı. Nazım Hikmet'in komünist bir şair olduğunu söyleyen arkadaşımız sözlerini şöyle bitirdi "Kapitalizm, tüm devrimci-komünist sanatçılara yaptığını Nazım'a da yapmaktadır. Nazım'ı o devrimci-komünist kimliğinden soyutlayıp, yani Nazım'ın altını boşaltıp salt iyi bir Türk şair diye vermektedir. Hayır, Nazım Hikmet komünisttir ve sermayeye en güzel cevabı yine Nazım vermiştir 'Sevdalınız komünisttir' diye."

Daha sonra söz alan arkadaşlarımız da Nazım'ın toplumcu gerçekçi şiiri ve şiir anlayışı üzerine konuştular. Ekin Şiir Atölyesi'nden arkadaşlar konuşma aralarında şiirler okuyarak etkinliğe renk kattılar. Konuşma aralarında müzik grubu da Kürtçe ve Türkçe ezgileriyle etkinlikte yerini aldı. Dinleyenlerin mutluluğu yüzlerinden okunuyordu. Bir süre sonra bu mutluluk enerjiye dönüştü zira arkadaşlar halaya durmuşlardı bile. Büyük bir coşkuyla çekilen halayların ve gerçekleşen sohbetlerin ardından etkinliğimiz sona erdi.

Ekin Şiir Atölyesi

MÜCADELE SONUÇ ALACAKTIR!

vaşırınsanız biz de sizinle savaşacağız. Her zaman sizin yanınızda olacağız, 83, gündür sürdürdüğünüz onurlu direnişinizi selamlıyoruz. Mutlaka direnişiniz zafere ulaşacaktır.” ardından Devrimci Öğrenci Birliği adına yapılan konuşmada “biz öğrenciler olarak biliyoruz ki işçilerin, emekçilerin yanında olmadan özgürlük yüzü göremeyeceğiz. Bizim sorunlarımız sizden bağımsız değil, öğrenciler olarak işçi sınıfının yanında olmak zorunluluğumuz ve sorumluluğumuz vardır.” denildi. Ayışığı sanat merkezi tiyatro atölyesinden şiir dramatizasyonu işçilerle paylaşılırken daha sonra Emeğe Ezgi müzik grubu işçilerle türküler ve marşlar söyledi.

Canlı ve sıcak sohbetler kuruldu. İşçilerle sıcak sohbetlerden sonra sloganlarla işçilerin direnişi selamlandı.

Bu arada daha önce iş kazası geçiren işçilerle sohbet ettik. Durumlarını anlattılar.

Cebrail Polat: Direniş başlamadan önce UPS’de bir iş kazası geçirdim. Ayağım kırıldı üzerine 500 kiloluluk bant düştü. Olay şöyle oldu. Biz boşaltmada çalışıyoruz normalde ama iş yerinde müdür ne der ise yapmak zorunda kalıyoruz, o gün bana müdür seslendi bandı aşağı indirmemi söyledi bende aşağı indirmeye çalışırken ayağıma düştü ve ayağım kırıldı, sizılar içindeyken beni paletin üzerine koydular ve sonra her tarafı kapalı bir arabaya bindirerek hastaneye bırakıp gittiler. Kendi elemanlarına bir şey olunca hemen ambulans-polis gelirken bize getirilmeyordu. Hastanede tedavi gördüm ve bütün masraflarımı ben karşılamak zorunda kaldım. Normalde bunu onların yapması gerekirdi. Şuan ayağım kırık ve direnişteyim. Yeni yeni iyileşiyorum.

Hasan: Benim arkadaşımın durumuyla çok benzer başıma gelenler. Zaten aynı bölümde çalışıyoruz. Arkadaşıma yapılan muamelenin aynısını da bana da gösterdiler. 500 kiloluk ağırlığında eşyaları bizlere taşıyorlar. Normalde bu kadar ağır yükler için makine var. Potif makinesini çalıştırmıyorlar. Bir şey söylediğimiz zaman hemen işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşı kalıyorduk. Patron ve müdür bizim sendikala olduğumuzu anlar anlamaz bizleri işten çıkardılar.

83 gündür direnişte olan UPS işçilerini bugün Mücadele Birliği Platformu ziyaret etti.

Saat 11.00’da mezarlığın yanında oluşturulan kortej ve açılan pankartla Mahmutbey UPS aktarma merkezine yürüyüşe geçtiler. Sık sık “UPS İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak”, “İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın” sloganlarını attılar.

Direnişte olan işçiler destekçilerini alkışlarla, sloganlarla eşlik ederek karşıladılar. Bu sıcak karşılaşmanın ardından Mücadele Birliği adına Vefa Serdar “bugün direnişinizin 83. günü, büyük bir kararlılıkla devam eden mücadelenizin, nasıl zorluklarla sürdüğünü biliyoruz. Size karşı grev kırıcı işçilerin polis eskortuyla aktarmaya sokulduğunu biliyoruz. Size polisin nasıl saldırdığını da biliyoruz. Bizler sizin her zaman yanınızda olduk ve olmaya devam edeceğiz. Sizler burada Tümtis’in başını çektiği direniştesiniz. Siz otursanız, oturacağız, sa-

UPS İŞÇİLERİ İÇİN YÜRÜYÜŞ

Eylemlerinde üç ayı geride bırakmak üzere olan UPS işçilerine destek eylemleri devam ediyor. Taksim tramvay durağında toplanan Mücadele Birliği Platformu üyeleri UPS işçilerinin eylemci seslerini duyurmak için yürüyüş yaptılar.

“ZAFER SAVAŞAN UPS İŞÇİLERİN OLACAK/ MÜCADELE BİRLİĞİ” imzalı pankartla İstiklal Caddesi boyunca yürüyüş yapıldı. Sık sık “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak”, “UPS İşçisi Yalnız Değildir”, “Dünya Emeğin Olacak”, “Bütün İktidar Emeğin Olacak”, “İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın” sloganları atıldı. Yürüyüş sırasında halka dönük ajitasyon konuşmaları yapıldı: “83 gündür UPS işçileri direnişte, ağır çalışma şartlarına karşı TÜMTİS sendikasına üye oldukları için işten çıkarıldılar. Şimdi UPS işçileri kendi örgütlerine ve işlerine sahip çıkarak direniyorlar!”

Ağa Camii’ne geldiğinde konuşma yapan Ali Ekber Sever, “UPS işçileri 83 gündür patronun ve polisin saldırılarıyla karşı karşı kaldılar ama kendi haklarına sahip çıkarak direnişlerini sürdürüyorlar.” dedi. İşçilere ve emekçilere seslenerek şunları söyledi: “şu an referandum ile bizleri yine kandırmaya çalışıyorlar, bizler diyoruz ki bu referandum ne işçilere ne de

emekçilere bir şey vermeyecektir, var olan kapitalist sistem devam edecektir, onun için bizler referandumda ne evet ne de evet diyelim bizim yapmamız gereken sisteme tek alternatif yolu açmak olmalıdır, oda boykottur!”

Konuşmalardan sonra Emeğe Ezgi türküler ve marşlar söylendi. Coşkulu eylem sloganlarla sona erdi. □

10 LİRALIK YAŞAMLAR

SERMAYE NURETTİN BİNGÖL'E 10 LİRALIK ÖLÜMÜ REVA GÖRDÜ

Uzun yıllardır Tersanede önlenebilir nedenlerden dolayı yüzlerce işçi öldürülüyor. Her ölümün ardında ise gözü yaşlı aileler ve kapitalizmin vahşetinden habersiz çocukları kalıyor. Çocuklar ne babalarının neden öldüğünü biliyorlar, ne de kapitalizmin kendilerine reva gördüğü sefalet içinde yaşam sürdüreceklerini.

Geçtiğimiz günlerde Torlak Tersanesi'nde sözüm ona gece çalışmanın yasak olduğu gece çalışması esnasında Nurettin Bingöl 10 liralık güvenlik kemeri olmadığı için öldü, öldürüldü. Sadece Bingöl değil, Bingöl gibi yüzlerce bu nedenlerden dolayı 10 liralık ölümlere reva görülüyorlar. Ülkemizde 10 yılda 10 bin 570 işçi öldürüldü. 10 yılda 10 bin 570 işçi!

Hafızalarımızdan silinmedi daha kum torbası olarak filika içine bindirilen işçilerin ölümü. Kum torbası kadar değer görmeyen işçilerin ölümü. Hafızamızı zorlamamız gerekmiyor aslında. Son zamanlara baktığımızda hem hemen her gün birçok işçinin önlenebilir kazalardan dolayı öl(dürül)düklerinin haberlerini alıyoruz.

Keyifleri yerinde olan sermayenin sözcüleri, bu ülkenin Başbakanı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı, işçilerin ölümlerini "Kader" ve "Güzel Ölümler" olarak nitelendiriyor. Tabii ki sermaye sınıfının çıkarlarını gözeten burjuvazinin isteğiyle yasalar çıkartan ve ezilen haklar üzerinde baskı kuran bu devletin, işçilerin ölümlerine böyle atıflarda bulunmaları gayet doğaldır. Onlardan "bu ölümlerin sorumlusu sermaye sınıfıdır. Bu ölümler kader değildir" demelerini beklemek asıl şaşılması gereken olurdu.

Bizler biliyoruz ki kapitalist sistemde işçi-emekçilere ve ezilen halklara ölümden öte yol yok. Sermaye sınıfı biz işçilerden elde ettiği artı-değer ile yaşamını cennete çeviriyor. Biz ise cehennemin sıcaklığında ölümü tadıyoruz her gün.

Bu duruma son vermek kapitalist sisteme son vermektense gerer. Kapitalizm var oldu müddetçe açılıktan, sefaletten ve önlenebilir ölümlerden kurtuluş yok. İşçiler, kapitalizme karşı "iktidar dışında her şey hiç bir şeydir" şiarıyla Devrimci İşçi Komiteleri Saflarında işçi sınıfının iktidar kurma mücadelesi için örgütlenelim!

Devrimci İşçi Komiteleri işçi sınıfının kapitalizme karşı iktidar mücadelesinde sınıfın öz örgütlenmeleri olarak işçi sınıfının bağrından çıkmıştır.

Devrimci işçi komiteleri der ki;

—Komite ve konseyler, yaşamın her alanına müdahale eden toplumsal inisiyatif organlarıdır. Sistemden net bir kopuşu ifade ederler; mücadele, ayaklanma, giderek iktidar organlarına dönüşeceklerdir;

—Komite ve konseyler, eylemlerini tabana yaymalı, kitleleri eylemlere katmalıdır;

—Sınıf mücadelesi ve emekçi sınıfın devrim yolu ile egemenliği temel ilkedir;

—Tüm devrimci kitleler devrimci politikalar temelinde örgütlenecek ve eyleme geçirilecektir.

—Komite ve konseyler, emekçi sınıfın kurtuluşu için savaşabilen ve savaşmak isteyen herkese açıktır. Bütünlüklü hareket ve örgütlenmeyi koruyucu tedbirler zorunludur;

—Her karar ortak tartışmada alınır. Demokratik merkezîyetçilik esastır;

—Seçilenleri, gerek görüldüğü anda geri çağırma temel ilkedir;

—Tarım proletaryası, yoksul ve küçük köylülük içinde etkin örgütlenme, kent ve kır emekçilerinin mücadele birliği esastır.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ
İŞÇİLER BİRLEŞİN SOSYALİZM İÇİN SAVAŞIN
DİK/DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ**

UPS'DE SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

88 gündür direnişte olan UPS işçilerinden sendikalı olan üç işçi arkadaş daha işten atıldı. Son süreçte gittikçe yoğunlaşan saldırılara bir yenisi daha eklendi. UPS yetkilileri sendikalaşmanın önüne geçemeyince işçilerin işlerine son veriyorlar. Ve yerlerine direnişi kırmak için dışarıdan işçi getiriyorlar. Köşeye sıkışan ve artık son kozlarını oynayan UPS şirketi karşısında işçiler birbirlerine daha sıkı bağlanıyorlar. Direniş ilk günkü gibi canlı ve kararlı bir şekilde devam ediyor.

Eylemdeki arkadaşlarla yaptığımız söyleşiyi sizlerle paylaşıyoruz.

DİK: Merhaba bugün direnişinizin 80. günü, kısaca bize anlatır mısınız?

İŞÇİ: Yaklaşık 15 gündür ben direnişin içindeyim, 15 günlük süreci değerlendirsek bana kattığı manevi değeri, çünkü daha önce sendika ile hiçbir işim olmadı. Sendika ile tanışalı yaklaşık 1,5 ay oldu. 15 gündür bana neler kattı, özgüven, dayanışma, birliktelik, arkadaşlık, dostluk. Tabiri doğru ise kendi ailen veya akrabalarından görmediğin birçok şeyi buradan görüyorsun.

DİK: Örgütlü olmanın gücünü burada hissediyor musunuz?

İŞÇİ: Artık ona doğru yani örgütlenme çabası içinde oluyorsun. Benden çok biz olarak hareket ediyorsun artık toplumsal olarak düşünmeye başlıyorsun. Bazı yerlerde biz örgütleniyorduk, benim çevremde olsun örgütleniyorduk ama yumruğu sıkıdığın zaman bazı arkadaşlarımda kaçınmalar oluyordu yani tam sıkamıyorlardı yumruklarını ama burada o şekilde değil. Burada yumruğu sıkıdığın zaman parmak kırılma noktasına gelse dahi o yumruk sıkılıyor ve indiriliyor. Bunu engelleyemiyorlar. Geri adım atılmıyor yani bütün olanakları zorlayarak hedefe doğru ilerliyoruz. Benim şubemde biz dokuz kişiydik sekizine baskı ile boş senete imza attırmışlardı, iznim bitip geldikten sonra bana da attırmak istediler. Bende kabul etmediğim için iş hakkım fes edildi.

DİK: Orada ki işçi arkadaşlara ne imzalatmak istediler.

İŞÇİ: Ya işi bırakırsınız ya da boş senede imza atarsınız diye baskı yaptılar. Bu şekilde arkadaşlarımıza zorla imza attırdılar. Belki benim orada olmamam ya da arkadaşlarımdan cahilce düşünceleri bize iş kaybı yaşattı. Türkiye öyle bir coğrafya oldu ki artık iş bulamadığın zaman hiç bulamıyorsun. Artık kalıyorsun ortada ne yapacağını bilmiyorsun çaresiz kalıyorsun. Bundan kaynaklı boynun eğik olarak onu yapmak zorunda kalıyorsun. Aman ya diyorsun bir lokma ekmeğim olsun da varsın kölece çalışayım. Hayır böyle bir mantık yok. Sermaye sahipleri işverenler işçilerin zayıf noktalarını çok iyi biliyorlar. İnsanların nerden çözülebileceklerini çok iyi bildikleri için hangi damardan gireceklerini ve o damarı nasıl keseceklerini çok iyi biliyorlar. Bunu bende göremedikleri için benim sözleşmemi feshettiler. Ben bir buçuk senedir UPS çalışıyordum, bu tür uygulamalara karşı çıktığım için beni işten attılar. Her arkadaşımızı farklı bahanelerle işten atıyorlar. Diğer arkadaşlar yaptıkları şeylerden kaynaklı pişmanlar ben pişman değilim çünkü doğru olanı yaptım. Boş senete imza atıp kendilerini yıpratıyorlar. Attıkları boş senet patron tarafından belirleniyor. Yıllık mı aylık mı onlar da bilmi-

yor. Patron isterse şimdi bile çıkarabilir. Şöyle bir taktik izliyor işveren ben seni bugün işten çıkardım diyelim ki sen beni belirli mercilere şikâyet etmeye gittin ve benden tazminat istedin ben seni şikâyetinden vazgeçirebilirim çünkü elimde bir boş senet'im var ve hiçbir tazminat ödemedem kapı dışarı atmış olurum. İşveren bunun hesabını yapıyor.

DİK: Sendikanız elindeki bütün imkânlarınızı kullanarak sizi sendikalı örgütlü yapmak için elinden geleni yapıyor. Fakat buna rağmen UPS yetkilileri sendikaya karşı saldırılarını artırıyor sizin bu konudaki düşünceleriniz nelerdir.

Veysel: Şimdi kendilerini korumak istiyorlar. İçerideki birlikteliği bozmak istiyorlar ve az önce bahsettiğim yumruğu açmak istiyorlar ve o yumruktan içeri girmek istiyorlar. Amaçları işçileri engellemek bölmek ve eski çalışma koşulları olan köleci sistemi geri getirmek istiyorlar. Biz şu şekilde çalışıyorduk mesai paramızı almıyorduk gece geç saatlere çalışıyorduk, bazen gün oluyor yemek yemediğin günler oluyor çoğu zaman su bile içmeye vaktimiz olmuyor. Ama şunu herkes bilsin sendika buraya girecek öyle ya da böyle

UPS İşçileri

mutlaka girecek. İçerde çalışan ve dışarıda direnişte olan arkadaşlar hepimiz buna yürekten inanıyoruz. Sendika buraya girdiği zaman herkesin mutlu huzurlu ailesine ve kendisine vakit arıya bilecek zamanlar gelecek. Herkes kargaşa ortamından çıkıp refah bir ortama girecek tabii ki buna ulaşmak için hepimizin mücadele etmesi gerekiyor. Buna ulaşmak için belirli noktalar var. Zaten örgütümüz gitgide her türlü baskıya rağmen büyüyor. Sendikamızı güçlendirmemiz gerek. İşverenin baskılarına tehditlerine maruz kalmadan, insanca yaşamak istiyorsak kendi mücadelemize sahip çıkmak zorundayız. Bugüne kadar yılmadık sendikamız da yılmadı bunu her basın açıklamasında da söylüyoruz. Bu direniş ne kadar sürerse sürsün biz gene burada ola caz gene haklarımızı savunacağız. Yani sonunda buraya Tümtis sendikası haylarla girecek.

DİK: Merhaba Muammer arkadaş kaç yıldır UPS de çalışıyorsun. Bize kısaca süreci anlatır mısın?

Muammer: Yaklaşık 14 aydan beri UPS çalışıyorum. İlk çalışmaya başladığım zamanlar sabah 08.00 de işbaşı mesai'nin bitiş saati belli değildi. Ne zaman işin biterse o zaman ancak çıkabilirdin. Bazen gece geç saatlere kadar çalışıyorduk. Ben ilk başlarda işe yeni girdiğimden dolayı saat 16.00 kadar normal şehir içinde çalışıyordum. Saat 16.00 sonra ise uzak bölge olarak Çeşme ve ye Muğla'ya nakliyat yapıyordum. Gidişim ve gelişim gece yarısını buluyordu. Yani anlayacağımız kölece bir çalışma koşulumuz var. Daha sonra ki aşamalarda çalışma koşulları ve baskılardan dolayı çalışma bakanlığının çalışma saatlerini kontrol ettikten sonra bize bir anlaşma imzalatırdılar. Bu kâğıtta çalışma koşullarının iyileştirecek maddeler vardı. Ama bunların hiç birine uyulmadı. Yemeklerimizi bile doğru dürüst yiyemiyorduk. Hep mallar geliyordu. Bunların dağıtılmasını istiyorlardı. Yani o kâğıdı imzaladıktan sonra da çalışmalarımız da bir değişiklik olmadı. Bunlara itiraz ettiğimizde ise siz çalışmalarımıza devam edin biz yetkililerle görüşüp mesailerinizi halledeceğiz diyorlardı. Fakat bu zamana kadar mesai paralarımızı almadık.

DİK. İşçi kıyımında işten atılan işçi sensin. İçerde olduğun zaman içersinde 80 günlük bir direnişin işçilerde nasıl bir etkisi oldu.

Muammer: Bilinç açısından tabii farklılıklar oldu. Sendikalaşma süreci başlamadan önce arkadaşlarımızla oturup doğru dürüst bir sohbetimiz yoktu. Arkadaşlarımızın yüzlerini bile göremiyorduk. Ama bu sendikalaşma sürecinden sonra birçok şey değişti. İçerde tek bir yumruk olduk tek bir insan gibi hareket etmeye başladık. İçerde direnişi canlı tutmaya çalıştık. Yetkililere cephe aldık bizleri yıldırma çalıştılar. Özellikle son dönemlerde çay saatlerini uygulamıyorduk biz bunu uygulamaya başlayacağımızı söylediğimizde hemen tepki gösterdiler. Çay saatlerine çıkan arkadaşlarımızın tek tek ismini aldılar. Bunların içinde benim de adım var ve bizden yazılı savunma istedikler. Biz de “yazılı savunmayı hangi amaçla alıyorsunuz” deyince de siz çayla ilgili eylem tarzında girdiniz dediler. Biz de “anlaşma da yazılan maddeleri kullanmak en doğal hakkımız” dedik ve yazılı savunma vermedik. İşten atılma sebebim de bu olabilir.

DİK: Siz direnişin ilk günündesiniz ne hissediyorsunuz?

Ünal: Gurur verici içerde de faaliyetlerimizi sürdürüyorduk ne oldu dışarıdaki arkadaşlarla birlikteyim tanımadığım arkadaşlarla tanıştık birbirimize iyice kenetlenip cesaretlendik. Bu yola baş koyduk bu yoldan dönüş yok sonuna kadar mücadelemize devam edeceğiz. Yani sendika buraya ya girecek ye girecek. Bizim bir sloganımız var bunu son olarak söylemek istiyorum: UPS'YE SENDİKA HALAYLARLA GİRECEK

DİK: Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz.

Ünal: Bundan sonraki süreci iyi değerlendirmek gerekiyor. UPS müşterilerini bilgilendirecek şeyler yapmak gerek. İşveren kesimini konu hakkında bilgilendirecek bildiriler broşürlerle verilirse hiç olmazsa yarın öbür gün olabilecek eylemlerle ilgili mallarında gecikmeler olacak bunların neden meydana geldiğini bilip düşünmesi gerekecek ondan kaynaklı ben bu şekilde düşünüyorum. İşverenler köşeye sıkışmış durumda. İçerdeki arkadaşlar dirençli ve dirayetliler. Biz direnişimizi zafere kazanana kadar devam ettireceğiz.

DİK: Demokratik kitle örgütlerinde size destek geliyor mu?

Şahin: Demokratik kitle örgütleri desteklerini bize sunuyorlar. İzmir'de sekiz

sendika ortak bir anlayışla davranıyorlar. Sendikaların yöneticileri bize maddi ve manevi olarak şimdiye kadar desteklerini verdiler. Üyeleriyle birlikte düzenli olarak destek veriyorlar. Bu süreç herkes için önemli. TÜRK İŞ içinde hayati bir meseledir. Yani Türkiye'de 5 bin kadro çalışanın örgütlenmesi ciddi bir süreçtir. Sendikalar da buna buradan baktıklarında desteklenmesi gereken bir süreç olarak ele alıyorlar. Uluslar arası boyutu da önemli bir faktör UPS'nin uluslararası bir tekel olması da bunu tetikleyen diğer bir unsur. Özellikle Avrupa'dan diğer ülkelere sendikal desteğin bu boyutta olması bu örgütlenme çalışmasına zihnimizdeki haklılığımıza katkı. Moral açısından bu mücadelenin zafere ulaşması açısından oldukça umutlandırıyor bizi.

Bunun bir diğer boyutu daha var evet işçiler haklı bir mücadelenin içerisinde kendilerini anti-emperyalist olarak lanse eden, emperyalizme karşı olduklarını söyleyen demokratik kitle örgütlerinin siyasal partilerin buraya destek vermeleri önemli olacaktır. Dünya genelinde 450 bin çalışan olan, dünyanın birçok ülkesinde ticari faaliyetleri olan bu tekel aynı zaman da Amerikan merkezli bir firma. Ondaki kaynaklı diğer destek olunması anlamlı olacaktır. Son dönemde direnişimiz devam ederken polis yoğunluğu farklı bir hal aldı. Özellikle İstanbul'da yüzlerce polis yığınağı ile direnişi bitirmeye çalışıyorlar. Bu düşündürücü bir şey aslında herkes yakın hissettiği mekanizmaya ait olduğu tarafa hizmet ediyor. Ülkemizde de kollu güçleri o ülkeyi oluşturan işçilerden emekçilerden yana değil. O ülkeyi yok eden sermayeden yanadır. Direnen arkadaşlara biber gazı, cop. Bunun İzmir'de pratiğini yaşadık. Taşeron firma yetkilileri bize kurşun sıktı elindeki silah alınmadı polis bizim üzerimize saldırdı. Biz tehdit edildik. Bunu yapan herkes kendini bir kenara çekip sormalı “biz kimin için cop sallıyoruz kime hizmet ediyoruz”, kendisine sormalı. Bize destekler artıkça polis baskısı olsun diğer baskılar bertaraf edilecektir.

UPS'ye Sendika Halaylarla Girecek

UPS İşçisi Yalnız Değildir

Devrimci İşçi Komiteleri/İzmir

AYIŞIĞI SANAT MERKEZLERİ 7. KONFERANSI

22-25 TEMMUZ 2010

ZAFER SAVAŞIN İŞÇİLERLE GELECEK?

